Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 19 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Mina rătăcită

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

MINA RĂTĂCITĂ

CAPITOLUL I

Statuile însuflețite

Cei trei cercetași erau însfârșit învingători în lupta aceea fantastică cu statuile de Budha însuflețiți.

Cincisprezece Budha erau întinși pe podele. Examinându-i, cercetașii se convinseră că erau oameni.

Și, după un minut de tăcere, Raimond zise, aproape în șoaptă.

— O ! ce oribilă cruzime din partea acestui mandarin. Își trimite victimele în subterane, cum ne-a trimis pe noi; acestea merg cum am mers și noi, ajung în sala statuilor ca și noi și atunci, misterioasele statui, care'n fond, sunt niște oameni, coboară de pe soclurile lor, le urmăresc cu iataganele și le măcelăresc.

— Da, da, așa e ! zise Marius, dar fără îndoială mandarinul trebuie să privească acest oribil spectacol de la vreo ferăstrue ascunsă prin pereții aceștia.

— Poate, replică Jan Bart, dar în tot cazul, pe noi nu trebuie să ne fi văzut, căci altfel, ar fi venit cineva la auzul detunăturilor.

Sala asta trebuie să fie destul de departe de apartamentele locuite, căci nimeni nu ne-a auzit.

— Nu știm dacă nu ne-a auzit, zise Raimond; de aceea să fim în gardă.

— Să stăm în gardă cât vrei, zise Marius, dar, mii de pipe! să căutăm să eșim de-aici, căci desigur că de data asta trebuie să fie o ușă.

Acești Budha uciși de noi, acești călăi cari făceau pe zeii, mâncau, beau, dormeau, eseau deci de-aci, nu putea sta tot timpul pe soclurile lor.

Ei bine, trebuie să găsim o eșire.

- Să căutăm, zise Jan Bart.

Miile de becuri electrice din imensele policandre răspândeau o lumină orbitoare. Găsiră repede o ușă. O deschiseră și trecând pragul, o răbufneală de aer umed îi izbi în obraz. Observară apoi că solul coridorului lua o înclinare din ce în ce mai accentuată.

— Suntem în subterane, observă Raimond.

— Sau, poate, că mergem spre ele, rectifică Jan Bart.

— Să înaintăm, mii de pipe! exclamă Marius și o să vedem ce e în fund.

Hua, încetini pasul și tinerii îl urmară, păstrând aceeași distanță.

După vreo cincizeci de pași, văzură pe anamit oprindu-se. Hua se întoarse și le spuse :

— In fața mea sunt trei coridoare diferite; în care intrăm ?

— Dar e foarte simplu, zise Marius. In asemenea cazuri, se începe cu cel dintâi; dacă nu e cel bun, te întorci înapoi și iei pe cel de a-l doilea.

Să începem cu cel din dreapta, și vom vedea.

— Da, aprobară câteși trei.

Hua se supuse, pătrunzând în coridorul care, se îndrepta spre dreapta și trecând, tinerii văzură în stânga găuri întunecoase, la mici distanțe una de alta și care dau acces la alte subterane.

Dar nu trecuseră de cât vreo două minute și văzură pe Hua oprindu-se, întorcându-se brusc și aplecându-se spre pământ. Se apropiară de dânsul și plecându-se la rândul lor examinară solul.

— Sânge ! exclamară ei.

Intr'adevăr, pe jos se întindea o baltă mare de sânge închegat în care rămâseseră împlântate urmele picioarelor lui Hua.

— Sânge ! De unde o fi ? întrebă Raimond. E închegat, ce e drept, dar de puțin timp. A fost ucis cineva aci.

— Inainte, zise Marius.

Câțiva pași mai departe, altă baltă de sânge, dar de data asta era alături și un cadavru.

Un cadavru, gol, țeapăn, fără cap. Sângele cursese în abundență întinzându-se pe pământ. Ceva mai departe găsiră alt cadavru, apoi un al treilea, apoi un al patrulea și în sfârșit o grămadă de cadavre, căzute unul peste altul într'o sală de formă circulară. Și toate erau fără cap.

Tăietura de-o extraordinară preciziune, fusese făcută cu o lamă foarte tăioasă desigur; și pe acolo se scursese tot sângele victimei.

Cei trei cercetași erau muți de oroare și de spaimă. Mintea lor începu să se rătăcească. Sala în care se găseau era mică și de formă circulară; plimbând dealungul pereților raza luminoasă a lămpilor lor, descoperiră șase orificii ale altor subterane. Intrară la întâmplare, găsiră alte cadavre. Timp de o oră străbătură în continu acele coridoare și mereu reveneau în sala centrală.

Voiră să n'o mai vază, să nu mai puie piciorul acolo și să regăsească primul coridor, la extremitatea căruia era templul lui Budha, care nu prezenta acel spectacol de oroare înspăimântătoare și nici nu era îmbâcsită ca subteranele de acel miros de sânge și de cadavre. Dar, în zadar, căutau și se orientau pe rând, chemându-se unul pe altul ca să nu se rătăcească; se duceau, se întorceau, învârtindu-se mereu prin coridoarele întortochiate spre a se pomeni în acelaș loc, în sala rotundă, unde se găsea grămada de cadavre. Erau într'un labirint și n'aveau nimic după ce să se conducă, deși exista desigur o ușă urin care ar fi putut eși; nu puteau conta de cât pe întâmplare ca să-i scoată din acel oribil labirint.

A descrie, a analiza sau a preciza starea de spirit a celor trei cercetași în acele momente e un lucru imposibil.

Le rămânea un fond de curaj și de energie, dar din ce în ce se simțeau mai amețiți și învăluiți într'un vârtej de nebunie.

După ce căutară și rătăciră din ce în ce mai înfrigurați, sfârșiră prin a se opri într'unul din coridoarele în care erau mai puține cadavre. Și acolo, deodată oroarea deveni și mai teribilă. Una după alta, în puține minute, lămpile lor se stinseră.

Se consumaseră. Erau deci cufundați în cea mai profundă obscuritate, pe când în jurul lor nu erau de cât cadavre în putrefacție.

— Și vom muri aci în mormântul ăsta? strigă Raimond cu glas sugrumat.

— Nu văd cum am scăpa, zise cu răceală Jan Bart.

— Mizerabil destin! mormăi Marius.

Și nu mai scoaseră nici o vorbă. Nici unul din ei nu mai avea puterea să-și exprime gândurile.

Vedea bine că trebuia să moară acolo, să cadă fără simțire alături de cadavre, să moară de foame și de sete și poate asfixiați de acele emanații cadaverice.

Hua, când rămăseseră în întunerec, plecase ca un nebun urlând.

Cei trei cercetași nu încercară să-l reție; și-apoi, la ce-ar fi servit? Nici nu știau în ce direcție o luase.

Și astfel începu spăimântătoarea așteptare în întunereq

și tăcere ; așteptau ceva care nu venea. Cât dură această așteptare? Câteva minute? Câteva ceasuri?... Nu știură niciodată. Dar, după o perioadă de prostrație absolută, se auzi vocea lui Raimond :

— Haidem, să ne mișcăm! trebue să umblăm! să mergem, nu importă încotro, chiar învârtindu-ne în loc, dar să nu stăm nemișcați. Mișcarea e viața; noi suntem în viață ; să ne-o dovedim nouă înși-ne.

— Ai dreptate, mii de pipe, se auzi vocea lui Marius.

— Da, da pe S-ta Ana ! murmură vocea calmă a lui Jan Bart.

Și șinându-se de mână, porniră.

Raimond și Marius care erau la extremități, cu mâna liberă pipăiau pereții coridorului.

Și mergeau astfel, fără să vadă, împiedecându-se de cadavre, călcând în bălțile de sânge închegat și uneori simțind ceva vâscos trecând pe lângă ei, de sigur vreunul din acei șerpi nocturni cari abundă în subteranele umede.

Cât dură acel marș funebru? Cine-ar putea ști ?

Dar, deodată întunerecul fu pătruns de o vagă licărire îndepărtată.

Cu inima bătând de speranță, alergară și avură bucuria de a se pomeni brusc în aer liber, în plin câmp, sub un cer ciuruit de stele și pe care se înălța luna.

— Salvați ! salvați ! murmurară ei, necrezându-și ochilor.

Vedeau în depărtare linia obscură a bastioanelor orașului și în partea cealaltă munții.

A ! nu se mai simțiră obosiți ! Se orientară repede, ca să regăsească valea care ducea în strâmtoarea dominată de muntele pe care lăsaseră Aeroc-ul...

Toată noaptea umblară, fără să-și vorbească, neavând de cât un singur gând: *Aeroc-ul*. Și când, în sfârșit, două ore de la răsăritul soarelui, ajunseră la picioarele muntelui pe care-și lăsaseră aparatul, începură să se cațere cu ardoare.

Ajunseră pe platforma pe care se găsea Aeroc-ul și îl găsiră intact. La gândul că vor putea însfârșit pleca din locurile acelea de groază, se simțiră cuprinși de o nemărginită emoție și începură să plângă și să râdă în acelaș timp.

Raimond strigă :

— Să plecăm ! Să plecăm !

Cinci minute mai târziu *Aeroc*-ul își lua zborul; și ca și când oroarea ar fi făcut încă să le tremure inimile, cei trei cercetași nu-și recăpătară tot sângele rece de cât când orașul chinez, unde erau să piară în chip atât de groaznic, dispăru cu totul din ochii lor.

Atunci abia vorbiră.

Isi amintiră toate peripețiile înspăimântătoarei aventuri.

plânseră pe Hua, care pierzându-și mințile se pierduse desigur în labirintul subteran. Conchiseră că numai o întâmplare providențială îi salvase, îndreptându-le pașii spre ieșirea în câmp liber.

Și Raimond zise :

— Fără îndoială, această ieșire unică e făcută conform principiului religios al chinezilor după care călăul lasă întotdeauna victimei, — când aceasta n'a fost condamnată în mod legal, — o posibilitate de salvare.

Și astfel, mandarinii în felul mandarinului Roșu fac pe voi, complicii cruzimii lor. Ei își spun : „Dacă omul acesta e într'adevăr nevinovat, zeii îl vor salva făcându-l să găsească unica ieșire din labirint !

— Foarte comod ! zise Jan Bart, e comod pentru conștiința puțin scrupuloasă a mandarinilor.

— Eu unul găsesc că principiul ăsta e și mai mișelesc de cât tot procedeul lor.

Și Raimond cu Jan Bart fură de aceeași părere.

După câteva ore, cei trei cercetași aterizară la Honoi, unde fură primiți în mod triumfal de comandantul Premorin, de locotenentul Cordier și de toți ofițerii garnizoanei. Tragica lor povestire fu ascultată cu o vie emoție și sărmanul Hua fu plâns de toți.

Cât pentru misiunea încredințată celor trei cercetași, ea fusese din fericire dusă la bun sfârșit, căci grație informațiilor luate de ei, se știa acum ce bază se putea pune pe viceleanul Mandarin Roșu.

Și, ca încheere, colonelul zice celor trei cercetași :

— Amicii mei, vă veți repauza trei zile, apoi dacă vă mai plac aventurile, duceți-vă la Hué, unde a izbucnit o gravă revoltă și unde veți avea prilejul să observați multe lucruri și, dacă vă place, să fiți chiar de folos.

CAPITOLUL II

Revolta Anamului

Intr'adevăr, fierberea surdă care se simțea de câteva zile în țara Anamului, supusă protectoratului Franței, se manifestă la un moment dat cu extremă violență printr'o serie de atentate în contra funcționarilor francezi.

In opt zile fură tot atâtea asasinate ; explodară bombe în toate colțurile orașului Hué, în special în casele funcționarilor. Bande înarmate circulau în timpul nopții, provocând incendii.

Până și țăranii, instigați de mult timp de societățile secrete se răsculară, se înarmară, sosiră la Hué, capitala Ana-

mului, iar împăratul, care nu putea fi acuzat de complicitat cu rebelii, fu nevoit să se refugieze în rada portului Hué, p cuirasatul *Le Corbet*, care împreună cu alte crucișătoare torpiloare forma escadra franceză din apele chineze.

In răstimp de câteva zile, îndată ce împăratul și guve natorul francez împreună cu majoritatea funcționarilor refugiaseră pe vase, întreaga țară fu prada anarchiei.

Escadra se afla în fața orașului Tourane, în golf.

In centru cuirasatul *Le Courbet*, în dreapta și stâng mai multe crucișătoare cuirasate ; și mai în față, la o mic distanță de uscat navigau în ssu și în jos vreo douăsprezec torpiloare.

Amiralul comandant hotărâse să atace orașul și fortu Hué, ocupat de revoluționari, a doua zi după ce împăratu guvernatorul și funcționarii părăsiseră orașul.

Dase ordin să nu se facă nicio legătură cu uscatul; as fel ziua trecu în pregătiri.

Termometrul arăta 33 grade la umbră; munți înalți î conjurau golful, având la picioare o limbă de nisip, pe car erau presărate clădirile orașului Tourane.

Pe bordul navelor și în special pe cuirasate se echipa companiile de debarcare: provizii, muniții, ranițe... etc. și s încerca încălțăminte nouă.

Marinarii, foarte veseli, se bucurau la gândul că vor i tra în luptă a doua zi.

După amiazi o barcă aduse pe bordul cuirasatului *L Courbet*, doi mandarini îmbrăcați în negru, erau delegații gu vernului provizor ; parlamentară cu amiralul apoi se îna poiară, și echipajul află imediat că apropierea fusese zadar nică.

Deci, revoluția era îndreptată împotriva francezilor un adevărat mic război era pe punctul de a izbucni.

A doua zi, pe un timp splendid. la orele nouă de dimi neață escadra eși din baia Tourane, trecu prin mijlocul une flotile de vase pescărești și se îndreptă spre Hué.

La două după amiazi, ajunse la îmbucătura fluviului Hué

Pe nisipul ce strălucea sub razele soarelui, câțiva arbor de cocos umbreau abia cu smocul lor de frunze case cu aco perișurile arcuite ca ale pagodelor chinezești. La îmbucătu ra fluviului, se înalța un fort ocupat chiar în ajun de rebeli

Amiralul dete ordin să se înceapă imediat bombarda mentul.

Fortul răspunse înălțând drapelul galben anamit; dar pe când obuzele cuirasatului *Le Courbet*, cădeau în mijlocul fortului, acelea ale tunurilor mânuite de anamiți, cădeau la jumătatea drumului, între țărm și escadră.

Era vădit că nu posedau artileriști destoinici.

Acel duel ucigător dintr'o parte și inofensiv din cealalta,

dura de un sfert de oră, când amiralul și statul său major, în picioare pe platforma posterioară a cuirasatului văzură un fel de pasăre mare, venind din spre vest.

— Un aeroplan! strigă un glas.

Toate ochianele maritime fură îndreptate spre aeroplan, din ce în ce mai vizibil chiar cu ochiul liber.

Guvernorul francez, care sta alături de amiral explică:

— E aeroplanul cercetașilor italieni.

Toți știiau cine erau cei trei cercetași italieni. Și isprăvile recente ale lui Raimond Balsan, Marius Colombo și Jan Maria Callega, zis Jan Bart, în plină provincie chineză, îi făcuse și mai celebri decât aventurile lor trecute.

Aeroplanul scoborî din înălțimile atmosferice, descrise un cerc larg și apoi se lăsă să cadă în spirală până la suprafața mării. Mulțumită construcției sale speciale care-l făcea să fie ca o adevărată barcă, alunecă pe apele liniștite în direcția cuirasatului. Amiralul ordonă să se lase în mare o șalupă spre a se lua imediat contact cu aviatorii.

Aceștia, observând manevra, opriră aparatul și așteptară. În șalupă luară loc locotenentul de vas Durieux, comandantul torpilorului *Le Tonnerre*, care sta nemișcat lângă *Le Courbet*, un ziarist italian, trimis în Cochinchina de *Corriere della Sera*, care avu norocul să fie acolo chiar la izbucnirea răscoalei. Se numea Francesco Barosi. El obținu favoarea de a însoți pe Durieux, căci mai intervievase pe cei trei cercetași la Lisabona, în momentul în care, pentru a doua oară, se pregăteau să treacă Atlanticul, spre a câștiga premiul oferit de Carnegie.

Când șalupa se opri lângă aripa stângă a aeroplanului, Francesco Barosi fu imediat recunoscut.

— Uite! exclamă Marius, întinzându-i mâna, cum și d-ta ești în China?

— Așa cere meseria mea! răspunse, râzând, ziaristul, dar d-voastră?

— O! noi, răspunse Raimond, râzând și el, știi bine că noi suntem totdeauna acolo unde sunt aventuri în perspectivă! Voiam să sburăm spre uscat, după ce vom fi salutat pe amicii din Hanoi și porneam spre Australia, pe care voiam s'o vizităm.

Am auzit canonada și cum la Hanoi se știa de revolta din Anam, ne-am gândit că de sigur se ceruse o intervenție militară.

— Exact! zise reporterul.

Pe când Raimond vorbea, el sări ușor din nacelă și prezentă pe cei trei cercetași și pe Zomba lui Durieux.

Acesta, în picioare în barca imobilizată de marinari,

Aviatorii se consultară din ochi și Raimond declară:

— Cu plăcere, dar unul din noi trebue să rămâie în aeroplan.

— V'așĭ face o altă propunere.

— Care? întrebară câțeși trei.

— Eu comand torpilorul *Le Tonnerre*. Pot da ordine să se elibereze spațiul dinapoi în așa mod în cât aeroplanul să poată fi garat acolo.

Anul trecut, în Franța, vasul meu a servit la aterizarea aeroplanelor în cursul manevrelor escadrei din Mediterană. Marinarii mei sunt învățați cu manevrele de aterizare și decolare a aeroplanului. Vă convine?

— Minunat, mii de pipe! strigă Marius. Unde e torpilorul d-voastră?

— Colo, alături de cuirasat.

— Bine, să mergem, zise Raimond.

Șalupa se dete îndată la o parte și Aeroc-ul cu cei cinci inși zbură spre torpilor.

Ajunseră cu câteva clipe înaintea comandantului Durieux și îl așteptară.

Canonada nu încetase și acum era în toiul ei.

Cercetașii și Zomba erau încântați că vor avea prilejul să asiste la un spectacol necunoscut.

Șalupa ajunse, acostă lângă torpilor și Durieux se urcă pe bord, unde spuse secundului său, Marty:

— Locotenente, dă ordin să se pregătească imediat partea de la pupă pentru aeroplan.

Când primi ordinul, întregul echipaj se puse pe lucru. Partea dinapoi a torpilorului fu transformată într'o platformă netedă, liberă de orice obstacol; un plan înclinat cu care era prevăzută puntea fu ridicat și înclinat în sens contrariu spre mare, atingându-i suprafața.

Aeroplanul, pornind pe această platformă înclinată, alunecă pe propriile sale roți, fiind tras de marinari cu frânghii și'n câteva clipe *Aeroc*-ul fu imobilizat pe platformă.

După ce strânseră mâna locotenentului Marty, cei trei cercetași cu ziaristul și Durieux fură transportați cu șalupa pe bordul cuirasatului *Le Courbet*, unde ziaristul prezentă pe cei trei tineri exploratori.

Pe când bombardamentul continua o conversație rapidă și generală se încinse între noui sosiți, ofițeri și demnitari francezi cari priveau cu cea mai mare curiozitate și admirație pe cei trei tineri.

Vorbiră în special de investigațiile făcute de cercetași în provincia chineză Sé Tchouen, din ordinul colonelului Primorin, comandantul militar al Tonkinului.

Și Raimond încheiă:

— D-le amiral, dacă vă putem fi de folos cu aeroplanul nostru, considerați-ne ca fiind la ordinele dv.

— Vă consider chiar și vă mulțumesc! răspunse, zâmbind, amiralul.

— D-le amiral, adăogă Marius cu îndrăsneala lui obișnuită, sper că nu ne veți lăsa să mucegăim și că ne veți da imediat ceva interesant de făcut.

— Sper și eu, dar pentru un moment...

Fu întrerupt de un ofițer, care, salutând militărește îi atrase atenția. Era un sublocotenent care nu aparținea echipajului de pe cuirasat, ci sosise chiar atunci cu o vedetă.

— Ce e ? întrebă amiralul.

— D-le amiral, răspunse tânărul ofițer, un subofițer amanit, dintre cei cari ne-au rămas credincioși a venit înnot până la torpilorul meu, care explora țărmul. El m'a anunțat că rebelii au descoperit în subteranele fortului mai multe mine.

Și se pare că noaptea trecută le-au lansat în mare, unde plutesc acuma, ceeace înseamnă că suntem în primejdie să întâlnim vreuna și s'o facem să exploadeze.

— Oh ! oh !

Un fior trecu prin inimile tutulor cei prezenți la gândul că unul din torpiloarele care manevrau în jurul escadrei ar fi putut să se izbească de vreuna din mine, sau că mina, împinsă de curent să se fi lovit singură de chilia unei nave, explodând.

Pericolul era mare.

Minele plutitoare sunt compuse dintr'un cilindru, conținând o încărcătură de fulmicoton și care se menține la o anumită adâncime în apă cu ajutorul unei greutăți legate de fundul ei. Minele sunt adevărate bombe care la cea mai mică lovitură explodează. De obicei sunt fixe, fiind menținute de greutatea care atinge fundul. Ele se așează în jurul unui fort, la intrarea unui fluviu, într'un canal, în orice loc în fârșit, care trebuie apărat.

Dar, când greutatea e tăiată, — cum era în cazul de față, — aceste mine plutesc la întâmplare în voia curenților și a valurilor, constituind un pericol constant și aproape imposibil de evitat.

In timp de război, escadrele sunt precedate în toate apele în care se găsesc asemenea mine de curățitoare de mine sau drage speciale.

Acestea din urmă, de obicei contra-torpiloare, remorchează drage care prind minele, le răstoarnă făcându-le să explodeze, sau le pescuesc fără pericol.

Dar escadra aceasta nu avea nici o dragă.

Trebuie să se organizeze imediat un serviciu de vase des-

tinate să străbată toate apele de la îmbucătura fluviului Huê, în scop de a face să explodeze de la distanță minele periculoase.

Când ofițerul termină raportul, amiralul reflectă câteva minute, apoi vorbi :

— Domnilor, sosirea celor trei cercetași cu aeroplanul lor îmi pare providențială.

Hotărâsem să mă mulțumesc azi să trimit rebelilor câteva obuze, ca o demonstrație spre a le arăta că nu le vom permite să-și schimbe guvernul provizor într'un guvern permanent.

In așteptare ca trupele de uscat să vie să încercuiască Huê, singurul focar de rebeliune, vom efectua o debarcare imediată, în loc de a o amâna pentru mâine, cum proectasem la început.

Și după amiazi, protejate de obuzele escadrei, torpiloarele noastre se vor duce să urmărească minele plutitoare.

Iar voi, cercetași, zburând la vreo sută de metri deasupra mării, veți putea foarte ușor, mulțumită transparenței apei liniștite, să descoperiți minele.

Ori de câte ori veți vedea una, faceți să fluere sirena și zburați în cerc deasupra locului unde va fi mina.

Un torpilor va veni atunci în grabă, va lăsa bărci în mare și va face tot posibilul să pescuiască mina, sau s'o facă să explodeze la distanță.

Raimond salută milităreste:

— Am înțeles, d-le amiral, când trebuie să plecăm ?

— Imediat.

— Foarte bine ! Și întorcându-se la Marius și Jan Bart.

— Haidem !

Dar pe când se îndreptau spre scară, ziaristul Francesco Barosi îi opri :

— N'aveți un loc și pentru mine pe bordul *Aeroc*-ului ?

— Cu plăcere. Vei putea face un articol de reportaj mai puțin banal de cât dac'ai rămânea pe bordul cuirasatului.

— Tocmai asta 'mi ziceam și eu.

Ziaristul era foarte simpatic.

Figura sa rece la prima vedere, devenea amabilă după câteva minute de convorbire. Era înalt, svelt, agil și părea viguros.

Era desigur și curagios de vreme ce se aventura într'o astfel de întreprindere.

Toți cunoșteau îndrăsneala celor trei cercetași și Francesco Barosi își putea închipui că, în fața oricărui pericol, nu vor ezita să-l înfrunte voioși.

Marius i-o spuse imediat cu obișnuita lui sinceritate.

— Știi, te vom trata ca pe unul dintre noi, dacă vom da de vreun bucluc, te vei descurca singur ca și noi!

— Cred și eu!

Se scoborâră într'o șalupă și fură imediat pe bordul torpilorului „*Le Tonnerre*". Zomba îi aștepta.

— Raimond îi spuse repede:

— Dragul meu Zomba, vei ceda locul tău d-lui Francesco Barosi.

— D-voastră plecare cu aeroplanul? întrebă bunul negru.

— Da, și te lăsăm pe bordul torpilorului.

Figura bravului abisinian exprimă atâta tristețe în cât Marius simți nevoia de-a consola pe admirabilul lor tovarăș de aventuri.

— Liniștește-te, Zomba, nu vom sta mult; două sau cel mult trei ore; și nu ne vom duce departe. Vom zbura pe deasupra escadrei și ne vei vedea tot timpul.

— Bun! Bun! răspunse negrul.

Cinci minute mai târziu, Raimond, Marius, Jan Bart și Francesco Barozi erau în nacela Aeroc-ului.

Manevrele necesare fură executate într'o clipă și după ce rulă pe platforma vasului, aeroplanul își luă zborul.

CAPITOLUL III

Atacul

In conformitate cu deciziile amiralului se dete ordin de debarcare imediată pe bordul tuturor vaselor unde se găseau trupe de trăgători de marină și de infanteriști; aceste trupe formate în companii se grăbiră să-și ia armele, munițiile și proviziile și să se îmbarce pe șalupe.

Anamiții, ieșiți din fortul care nu mai era bombardat, se agitau pe plajă, fiind și ei organizați de șefii rebeliunii. Erau îmbrăcați în negru și purtau pe cap pălării mari albe în formă de ciuperci; armele lor străluceau la soare.

Majoritatea erau voluntari; dar printre ei se zăreau și mulți trăgători anamiți care'și călcaseră jurământul de credință către Franța.

Fortul fiind pe malul de nord al fluviului ei traversară pe malul sud unde se concentrară într'un mic fort situat chiar în fața celui d'intâi.

Cuirasatul le trimise câteva obuze; pe când treceau pe pontoane și câțiva din ei căzând în apă se iscă în rândurile lor o panică destul de serioasă care amuză pe marinari.

Alergau ca niște zmintiți pe nisip fără să se oprească și după puțin timp cele două forturi reîncepură bombardamentul, dar fură repede reduse la tăcere de focul escadrei.

După câteva minute se dete pe toate vasele secnalul d debarcare și bombardamentul din spre mare reîncepu spre proteja trupele ce se îndreptau spre țărm.

Cerul era foarte limpede; soarele era înconjurat de nor trandafirii; c turul munților se desena precis la orizont deasupra dunelor se vedeau cocotierii, pagodele și acope șurile ornamentate ale caselor de locuit.

Trupele debarcară în curând pe țărm. Pe bordul vasel fu un moment de îngrijorare, căci de acolo se distingeau pri tre dune capetele de anamiți, pe care marinarii debarcați n le puteau vedea.

Revoluționarii din dărătul tranșeelor așteptau pe fra cezi.

Și deodată din tranșee răsună o salvă care doborî câți din marinari.

Se auziră strigăte, ordine, săbiile ofițerilor sclipiră soare; și toate compăniile în coloane separate se repeziră atac.

Soldați și marinari ajunseră la tranșee și traseră fără s se oprească din fugă. Fu un atac cu baioneta, care puse p fugă pe anamiți, golind tranșeele.

Altă companie de debarcare se repezi spre fortul de nord. Eșiră mai mulți anamiți, cari înaintară, se opriră traseră : dar li se răspunse în așa mod, încât după o nou salvă. fură nevoiți să întoarcă spatele.

După cinci minute, drapelul francez fâlfâia pe fortul d la nord. în locul celui anamit.

In momentul acela artileria debarcată, protejată de companie de infanterie marină, se instala pe dune, dealungu tranșeelor evacuate; mitralierele și bateriile de câmp fur instalate și se deschise focul asupra satelor și asupra micu lui port situat mai în interior, în fața orașului Hué.

Statul major cu amiralul în frunte urmărea diversele fa ale luptei, de pe cuirasat.

Puțin după aceea fu ocupat și fortul de la Sud.

Era victoria completă !

Prima parte a luptelor, mărginită la ocuparea plajelor a porturilor, era terminată. Nu mai fură decât mici lupte par țiale în tranșeele mai îndepărtate. Dar nucleele revoluționar erau lipsite de coheziune.

Acum trebuia să se efectueze debarcarea restului de trup și să fie dirijate, în două coloane, spre Hué !

Din când în când se auzeau de departe strigăte și împus cături; aceasta ținu până la apusul soarelui.

Intre timp, în văzduh. cercetașii își împlineau misiune lor.

Avură norocul să descopere minele plutitoare la una sau doi metri sub suprafața apei.

Le semnalară conform ordinului și marinarii deprinși cu astfel de operații, veneau cu șalupele și înarmați cu cângi atrăgeau încet minele, de care legau o bucată de lemn ca să le menție aproape de suprafață, dându-le, pentru un moment o oarecare stabilitate.

Cu ajutorul frânghiilor legate de plute, minele erau trase spre vas, unde erau prinse, deschise și descărcate. Din, fericire, în după amiaza aceea nu se produse nici o explozie.

Când soarele apuse și se înoptă imediat după aceea, — cum se întâmplă deobicei în aceste regiuni, — Aeroc-ul se înapoiă pe torpilorul *Le Tonnerre ;* iar cercetașii și ziaristul fură oaspeții comandantului Durieux.

După raportul ofițerului care semnalase prezența minelor în mare, acestea trebuiau să fie vreo cincizeci.

Nu fuseseră pescuite decât douăzeci și trei.

Deci cel puțin alte douăzeci și șapte rătăceau pe sub apă.

Această veste îngrijoră pe toți. Cum va trece noaptea ?

Dacă vreo mină împinsă de valuri va provoca o explozie?

Dar orele trecură liniștite și toți își ziseră că desigur curenții maritimi târâseră minele dincolo de raza de acțiune a escadrei.

In noaptea aceea exploratorii și ziaristul italian dormiră pe puntea vasului „le Tonnerre".

Și dacă avură vise desigur că nici unul nu-i făcu să presimtă tragicele evenimente în care aveau să fie amestecați a doua zi.

CAPITOLUL II.

Explozia.

Spectacolul pe care 'l văzură a doua zi dimineața, deșteptându-se, era cu totul deosebit de cel din ajun.

Vasele escadrei erau tot acolo; dar între ele și plaja circulau niște bărci cu pânze bizare, ce le făceau să pară niște păsări fantastice, dintr'un vis urât.

Indată ce se sculară, cei patru italieni se duseră spre prora torpilorului unde comandantul Durieux vorbea cu sublocotenentul Marty.

După saluturile obișnuite, Raimond zise :

— Comandante ce sunt bărcile astea ?

— Mii de pipe ? comentă Marius, râzând, nu cumva vor să atace escadra ?

— Sunt bărci de păstori, dar ceeace mă miră e că amiralul le permite să stea între noi și țărm.

— De când au aparut așteptăm să primim ordinul de a-le pune pe fugă; sau cel puțin de a le scoate din raza escadrei.

— Și semnalul n'a fost încă dat ! zise comandantul.

— Dar noi, observă Jan Bart, nu reîncepem operațiile de ieri ?

Comandantul era tocmai să răspundă când o canonadă răsună pe bordul amiralului „*Le Courbet*", nemișcat la câți-va metri de torpilor.

Toți priviră spre bordul cuirasatului și văzură înălțându-se pe unul din catarge mai multe steguleție de forme și de culori diferite.

Durieux și Marty priviră o clipă acele semnale apoi Durieux spuse :

— Dragii mei cercetași, reluați operațiile de ieri. Nu cred că vă vor răpi mult timp, căci e evident că dacă pân'acum nu s'a produs nici o explozie, asta înseamnă că minele au fost târâte în largul mării.

— E probabil, zise Marty.

— Dar, amiralul vrea să fie sigur și nu vrea ca vasele să facă nici o mișcare înainte de a fi lămurit acest punct.

— Ce mișcare trebuie să execute flota ?

— Să meargă în baia Tourane, să îmbarce trupele venite dela Saigon și să le aducă aci spre a fi la dispoziția comandanților, cari pornesc cu trupele de debarcare spre Hué.

— Bine, — zise Raimond, — să ne îmbarcăm.

După câteva minute, cei patru italieni își luau zborul. Puțin timp după aceea, Marius, care era aplecat deasupra motorului, zise deodată :

— Oh ! Raimond, n'auzi ?

— Ce lucru ? întrebă Raimond, care privea spre țărm, unde satele incendiate, trimeteau spre cer nori de fum, pe când Jan Bart cerceta cu ochianul suprafața apei, în căutarea minelor.

— Ascultă, motorul are o avarie.

Incruntând sprâncenile, Raimond se plecă spre Marius și percepu o neregularitate foarte pronunțată în bătăile ușoare ale motorului.

— Adevărat !

Și totuși zborul părea regulat și ușor.

Deodată bătăile încetară.

— Am pățit-o mii de pipe ! motorul s'a oprit.

— Trebuie să scoborâm.

Jan Bart care auzise, strigă :

— Să ne scoborâm ! Motorul s'a oprit. Din ce cauză ?

— Pe cuvântul meu, nu știu ! răspunse Raimond.

— O ! de sigur că iar s'a astupat. De atâta timp nu l'am mai curățit și desigur s'a depozitat murdăria.

— E grav ? întrebă ziaristul.

— Nu cred, zise Raimond, vom ameriza ca să-l putem examina în voie.

Cu motorul stins, aeroplanul scoborî în spirale, în zbor planat.

Raimond, mulțumită experienței ce avea în asemenea incidente, nu era de loc îngrijorat. Mânui cârma de adâncime în așa mod încât *Aeroc-ul* nu făcu, atingând apa, decât un ușor salt.

După un minut se imobiliză. Intâmplarea îi făcu să scoboare destul de departe de flotă. Era deci izolat, cel puțin atât încât nimănui să nu-i treacă prin gând să vie să se informeze de acea scoborîre.

Pe când Raimond și Marius cercetau cauzele opririi motorului, Jan Bart și ziaristul cercetau apa; și Jan Bart striga de o dată :

— O mină !

Acest strigăt alarmant făcu pe ceilalți doi să scoată capetele dindărătul parbrizului unde lucrau.

Și toți se întoarseră în direcția arătată de Jan Bart. Se vedea sub apă, destul de precis o formă neagră, avea aerul unui ceaun cu un capac ascuțit.

— Nu mai încape îndoială, e o mină, afirmă Raimond.

— Trebuie s'o prindem cu orice preț, zise Marius, căci pare că se îndreaptă spre flotă.

— Bine, zise Francesco Barosi. Dar cum să facem ?

Lucrul nu e așa ușor.

Mina plutitoare se găsea la cinci sau șase metri de aeroplan și la doi metri sub apă.

Spre a o prinde, fără a risca s'o răstoarne, ar fi trebuit o cange, instrument, care nu se găsea pe bordul Aeroc-ului.

Câteva minute reflectară și Marius zise brusc.

— Mii de pipe ! am o idee !

Când Marius avea o idee ceilalți doi căscau ochii și deschideau bine urechile, căci în momentul acela figura lui Marius era tot atât de interesantă ca și cuvintele sale.

— Iată, le zise el, mă desbrac, intru în apă încetișor, înot cu ochii deschiși, mă îndrept spre mină și îi prind o frânghie de veriga de deasupra. Ne va fi apoi ușor să legăm frânghia de o scândură și să tragem mina înapoi.

După ce vom repara motorul, îl vom pune din nou în mișcare și fără a ne ridica de pe suprafața apei vom merge spre un torpilor, căruia îi vom încredința mina.

— Excelentă idee, zise Raimond. Dacă nu m'așĭ opune la executarea ei.

— Pentruce ? întrebă Marius surprins.

— Fiindcă e prea periculoasă. Presupune că faci o miș

care greșită și că răstorni mina. Vei fi asvârlit în mii de bucăți, dragul meu! Explozia va provoca naufragiul Aerocului și ne va trimite și pe noi să te întâlnim pe lumea cealaltă. Prefer să trăesc în aceasta și împreună cu tine. Să căutăm altceva.

— Dar ce? Ia spune-mi, te rog, de când am devenit atât de neîndemânatec încât să răstorn mina, făcând-o să explodeze?

Inot ca un pește, știi foarte bine și pot foarte bine să mă mențin numai cu picioarele deasupra minei, în timp ce voi trece frângia prin inel.

A! dacă marea n'ar fi atât de liniștită, dac'ar fi valuri care să răstoarne mina în momentul cel mai primejdios al operației, aș înțelege obiecțiunea ta; dar privește, te rog, marea! E ca un strat de undelemn, nu e deci nici o primejdie.

— De! știu eu! murmură Raimond nedumerit.

Ceilalți doi, întrebați, își exprimară aceeași teamă.

Totuși Raimond era șeful lor și ceilalți doi băeți erau prea obișnuiți să-l considere ca atare și prea disciplinați ca să nu-i se supuie, mai ales în împrejurări grave. După câteva clipe de tăcere, Marius zise:

— Haide! Raimond, fii mai rezonabil! Gândește-te că mina se depărtează din ce în ce și fiece minut întârzie planul meu; va trebui deci să înot mai mult; poate că o vom pierde din vedere și cine știe dacă o vom mai regăsi!

— Ai dreptate, Marius, dar vezi nu-mi vine să te las să faci un lucru care nu pare de o îndrăsneală nebunească.

— Dar nici de cum. Ia gândește-te puțin.

— Ei da, cu cât mă gândesc mai mult...

— Te gândești rău, dintr'un punct de vedere greșit. Ia reflectează dintr'un punct de vedere rațional și vei vedea că nu risc nimic. Și apoi, procedând astfel înlături pericolul cu care această mină rătăcită, — ultima poate, — amenință escadra.

Jan Bart rosti cu vocea sa liniștită:.

— 'Mi pare că Marius are dreptate. Și-apoi, înoată atât de bine!

— Dar d-ta, d-le Barosi, ce spui? întrebă Raimond.

Ziaristul făcu o strâmbătură, ridică din umeri, privi pe Marius cu admirație și zise:

— Sunt de părerea lui Jan Bart, dacă Marius se oferă să facă acest lucru, asta înseamnă că se simte în stare să'l ducă la bun sfârșit.

— Ei bine, conchise Raimond, dezarmat. Desbracă-te Marius.

— Bravo! mii de pipe! replică Marius râzând. Iar voi

să nu pierdeiț din ochi mina, ca să-mi arătați exact locul, când mă voi afunda în apă.

Marius se desbrăcă într'o clipă ; și fără un cuvânt de adio, care ar fi implicat presupunerea unui pericol, se lăsă să alunece în apă.

— Unde e ?

— Colo, în dreapta, spre țărm, în partea unde e cârma *Aeroc*-ului.

— Bine. De altminteri o voi vedea imediat.

Și începu să înoate cu acea ușurință și libertate de mișcări, cari'l făcea să fie în apă asemenea unui pește.

Tovarășii săi îl văzură depărtându-se cu o strângere de inimă ciudată. Ii urmăreau cu încordare toate mișcările. Când îl văzură afundându-se brusc și dispărând sub apă, cu o mișcare spontană, își strânseră mâinile, așteptând, plin de îngrijorare.

Marius luase o frânghie pe care o ținea între dinți.

Și Jan Bart, ținând-o de celălalt capăt, îi dădea ușor drumul printre degete.

Când Marius, care văzuse mina, crezu că era destul de aproape, se afundă încet cu ochii deschiși mulțumită obișnuinței căpătate în asemenea scufundări, — și înotând și mai ușor ca să nu deplaseze prea mult apa, se îndreptă spre instrumentul ucigător.

El putea sta sub apă, fără să respire cel mult două minute. Ii trebuiau treizeci de secunde ca să ajungă deasupra minei, alte treizeci ca să calculeze mișcările ce trebuia să facă spre a introduce frânghia în inel.

Fără a se grăbi, menținându-se prin mișcările picioarelor la înălțimea necesară, fără ca să atingă nici cu pieptul nici cu coatele mina plutitoare, introduse capătul frânghiei în inel, făcut un nod simplu, dar solid și cu o ușoară mișcare se ridică la suprafață.

Lucrul care păruse extraordinar se făcuse cu cea mai mare ușurință. Și Marius râzând de mulțumire, se întoarse repede spre aeroplan strigând:

— S'a făcut ! Aveți o plută ?

Ceilalți râdeau și ei de emoție.

Și Raimond nu se putu abține de a îmbrățișa pe Marius, care se scutură ca un câine care simte apa pe spinare și după ce se uscă la soare câteva minute se îmbrăcă.

Intre timp, Raimond și Jan Bart se grăbiseră să scoată din balamele capacul de la lada cu provizii, care se găsea în nacelă. Era destul de mare ca să formeze o excelentă plută.

Și cum avea o gaură la mijloc Francesco Barosi avu ideea de a vârî în ea o vergea destul de lungă, găsită printre instrumentele de schimb, legând la capăt o batistă.

Mulțumită acestui steguleț pluta era mai vizibilă și o puserăpe apă, legând-o de frânghia minei al cărei capăt fu fixat de marginea nacelei.

După ce terminară cu mina, nu mai rămăsese decât să descopere cauza opririi motorului.

Și aceasta ocupă timp de o oră pe tineri și chiar pe ziarist, care, fiind un fervent automobilist interesându-se de toate motoarele, se pasiona să învingă pe acela al minunatului aparat.

Astfel că nici unul nu-și dete seama că mina, sub acțiunea curentului de care era târâtă, exercita o presiune continuă asupra frânghiei.

Poate că nodul cu care aceasta era legată de nacelă fusese rău făcut ? sau poate frânghia fiind prea uscată se desfăcuse singură sub presiunea minei care trăgea mereu de ea? In scurt, când cercetașii, după ce deteră de rostul avariei și aplicară remediul, care consta în o simplă curățare, își deteră seama că frânghia nu se mai vedea.

Complicație neașteptată; între timp se ridicase un vânt destul de puternic, cum se întâmplă adesea în acele regiuni în timpul dimineței; și nori venind dinspre munții Anamului ascunseseră soarele, întunecând marea acoperită de valuri cu creste de spumă.

Și cei patru italieni se uitară zadarnic în toate părțile căci nu mai văzură micul steguleț de pe plută.

— Vântul vine din larg și împinge mina spre flotă, observă Jan Bart.

— La naiba ! exclamă Raimond. Urâtă afacere.

— N'avem timp de pierdut, mii de pipe ! să zburăm imediat spre escadră și să aterizăm pe platforma torpilorului, de unde vor trimete imedate un pescuitor de mine ca s'o caute.

Era singurul lucru ce aveau de făcut; se așezară fiecare la locurile lor, Raimond și Marius făcură operațiile necesare și după ce alunecă pe apă pe o distanță de vreo sută de metri, *Aeroc*-ul își luă zborul.

După patru minute, descriind un cerc în aer, se scobora în spirală pe platforma torpilorului.

Indată ce aeroplanul fu oprit Durieux alergă înaintea lor:

— O s'asistați la ceva frumos !

— Ce lucru ? întrebă Raimond.

— Știți corăbiile care se legănau între noi și uscat, erau încărcate cu explosibile.

Câțiva anamiți eroici, sortiți să se jertfească, trebuiau să le împingă spre crucișătoare și să le facă să exploadeze în momentul în care ar fi fost invadate de marinarii noștri.

Lucrul s'a descoperit mai adineaori; și toate vasele au

ordin să urmărească bărcile pe care le vedeți, fugind în direcția vântului și să le facă să explodeze la distanță, bombardându-le, sau torpilându-le.

— Da ! dar mai e și altceva, zise Marius.

— Ce lucru ?

— Acesta ! strigă Raimond.

Și povesti incidentul minei.

— E grav ! exclamă locotenentul. Din punctul în care erați, vântul bătea drept și desigur o împinge spre noi. Și cum suntem toți atenți, la manevra comandată de amiral, s'ar putea să nu observăm micul drapel alb, care se poate confunda cu spuma valurilor.

— Înțeleg, înțeleg, zise Raimond, dar vă propun un lucru.

Noi nu vă suntem de nici un folos în operațiile actuale, dați-ne o șalupă și ne vom înapoia în direcția în care se găsea aeroplanul când am prins mina. Astfel o vom găsi desigur și o vom putea aduce pân'aci.

— Faceți cum știți mai bine. Vă voi da un cartuș cu dinamită. Il veți fixa de plută și va fi legat de dv. printr'un fir electric. Vă veți depărta la două sau trei sute de metri și veți face să explodeze cartușul. Explozia va ridica valuri destul de mari că să răstoarne mina, care va exploada astfel fără să primejduiască pe nimeni.

— Bravo ! zise Marius. Repede, șalupa și cartușul !

— Trebue să dau câteva ordine; dar iată pe locotenentul Marty care vă va pune totul la dispoziție !

Și în mai puțin de zece minute, cei trei cercetași prevăzuți cu toate cele necesare, scoborâră în șalupă, împreună cu ziaristul. Marius și Jan Bart apucară lopețile. Raimond era la cârmă. Francesco Barosi la proră sta gata cu cartușul, firul electric și aparatul care trebuia să trimită scânteia pentru a face să explodeze cartușul.

Jan Bart și Marius, cari, vâslind, întorceau spatele prorei puteau vedea cele ce se petreceau în apele escadrei.

Impinse de vânt, bărcile anamite se risipeau în largul mării.

— Una sau două vor scăpa, desigur, zise Jan Bart, constatând că mișcările flotei păreau concentrate, — dintr'un motiv pe care cercetașii nu'l puteau ghici, dar cari'și avea scuzele sale, — la îmbucătura fluviului Hué, unde se îngrămădeau cele mai multe din bărci.

— Amiralul vrea desigur să se strângă toate în apele fluviului, ca să le aibă mai la îndemână.

— Sau, poate că acolo e vreo aglomerație de inamici, cari vor fi complet demoralizați de distrugerea bărcilor.

Neputând deslușì nimic de la o distanță așa de mare orice presupunere era bună.

In timpul acesta, șalupa înainta mereu. Și Raimond, care auzise, comentă:

— Un lucru nu-mi place; dacă nu găsim imediat mina, vom intra fără voie în apele celor două bărci, care se îndreaptă spre larg. In caz de atac n'avem de cât browningurile ca să ne apărăm și e puțin.

— O ! ajunge ! zise Marius. Presupun că nu sunt prea mulți marinari anamiți în bărci, de vreme ce erau destinați să sară în aer împreună cu ele.

— Așa e, începu Raimond, dar...

— Mina ! întrerupse un strigăt al lui Francesco Barosi.

Marea începuse să se umfle, făcând valuri înalte; șalupa juca un dans nebunesc pe creasta și în fundul valurilor.

— La naiba, zise Raimond. Nu e de glumit !

Se ridicase și privea spre pluta, ce se zărea la câțiva metri.

Pe o vreme liniștită ar fi fost foarte ușor să prindă pluta și să fixeze cartușul.

Dar pe o mare atât de agitată riscau să lovească mina, a cărei cupolă amenințătoare se ivea uneori între două valuri.

— Atenție, Marius și Jan Bart, zise Raimond, la comanda mea să vâsliți în așa mod în cât să evitați pericolul. Iar, d-ta Francisc, ești sigur că vei putea fixa cartușul pe plută, cu toată mișcarea valurilor ?

— Da, sunt destul de îndemânatec, mă voi ține de bancă cu picioarele și cu genunchii și aplecându-mă peste bord voi prinde pluta, o voi ține cu o mână și cu cealaltă voi fixa cartușul.

— Atunci ! Cu D-zeu înainte ! zise Raimond.

Niciunul nu era emoționat, periculoasa operație nu-i speria prea mult, fiecare fiind preocupat de ceeace avea să facă și cum se întâmplă adesea când trebuie îndeplinită o acțiune fizică precisă și importantă, forțele morale tind spre îndeplinirea ei și nu mai ai timp de calculat pericolul probabil.

Astfel că nici o presimțire nu turbură pe cei patru italieni.

Urmând ordinele lui Raimond care în picioare la pupă, cu o mână pe cârmă le dădea ordine scurte și precise. Marius și Jan Bart vâsleau cu îndemânare și mare băgare de seamă.

Prora șalupei nu mai era decât la un metru de plută și Francesco Barosi se aplecă spre ea.

Mâinile sale atinseră pluta.

— Vezi mina ? strigă Raimond.

— Nu, apa nu e destul de transparentă.

— Şi apoi, adăogă Marius, frânghia care leagă pluta de mină e destul de lungă, aşa ca aceasta poate fi la vreo zece metri depărtare, spre dreapta sau spre stânga, înainte, sau înapoi.

— Atenţie ! strigă ziaristul. Vine un val, care mă depărtează de ea.

— Vâsliţi spre stânga ! comandă Raimond.

Lopeţile se plecară într'o parte.

— *Acré* urlă Raimond.

Acest strigăt de alarmă făcu să treacă un fior prin vinele lui Marius şi Jan Bart.

Dar, sclavii disciplinei, nu se mişcară şi aşteptară o comandă, care nu întârzia !

Deodată auziră alt strigăt:

— Mina atinge !

— Ce lucru ? întrebă Marius.

— Lopeţile ! avu timpul să strige Raimond.

Cu o mişcare repede vâslaşii voiră să ridice lopeţile; dar una din ele se încurcă în frânghia care lega mina, — în dreapta, — cu pluta din stânga; lopata ridicată trase frânghia; un val puternic răsturnă mina, care se izbi de marginea lopeţiii şi se produse o formidabilă explozie.

Intr'o imensă coloană de apă străbătută de flăcări roşii şalupa tăiată în două fu asvârlită în aer !

Deplasarea straturilor de aer fu atât de mare încât navigatorii fură asvârliţi în aer în sens orizontal, iar nu vertical.

Raimond şi Jan Bart fură asvârliţi mai sus şi în spre uscat, pe când Marius şi Francisc Barosi mai jos şi în spre largul mării.

In momentul acela, una din bărcile anamite, trecea împinsă de vânt la câţiva metrii de locul exploziei.

CAPITOLUL V.

Dispăruţi

Vântul, care sufla de două ceasuri se schimbase în furtună.

Şi în radă părea că domneşte o confuziune grozavă. De fapt, era doar o aparenţă, căci crucişătoarele reuşiseră să puie pe fugă bărcile silindu-le să se strângă toate la îmbucătura fluviului, afară de cele două care o luaseră în spre larg.

In momentul acela erau atât de apropiate una de alta, încât se atingeau. Şi pe când explozia răsuna în largul o-

ceanului, de pe cuirasatul amiral se da ordin de a trage asupra bărcilor anamite.

Pe torpilorul „*Le Tonnerre*" Durieux și Marty auziră explozia îndepărtată. Instinctiv, se întoarseră și putură zări în depărtare, imensa cascadă dungată de flăcări roșiatice.

— Dumnezeule ! strigă Marty, pariez că e mina urmărită de cercetași !

Durieux răspunse ceva, dar Marty nu'l auzi fiindcă în momentul acela o formidabilă canonadă izbucni din toate părțile. Năvile trăseseră asupra bărcilor.

După bombardare urmară mai multe explozii, cu un tumult infernal; bărcile săreau în aer, se făceau în mii de bucățele, în mijlocul norilor de fum și a coloanelor de flăcări enorme.

Pe țărm se vedeau fugind soldații francezi din forturile ocupate în ajun; dintre trestii ieșeau turme de anamiți, cari staseră desigur toată noaptea la pândă.

Marinarii și infanteria trăgeau asupra anamiților doborându-i cu zecile; acest spectacol de sânge dură câteva minute. Se dete ordin de încetarea focului.

Canonada încetă, exploziile nu se mai reînoiră, toate bărcile fiind distruse și salvele de pușcă de pe mal începură să se rărească. Această luptă durase în total cinci minute. Și Durieux se gândi numai de cât la cercetași și la ziarist. El zise lui Marty, care era lângă dânsul:

— Sublocotenente, amiralul nu mai are nevoie de noi; și afară de asta suntem răspunzători de cei trei cercetași și de reporter.

— Ghicesc. Vrei să mergem să-i căutăm, nu ?

Și întinse brațul spre largul mării.

— Da.

Marty alergă să dea ordinele necesare și torpilorul, virând de bord, trecu printre crucișetoare, lansă un semnal către vasul amiral, trecând înainte și porni cu mare viteză spre locul unde se produsese, aproximativ explozia.

Plin de îngrijorare, lăsând comanda vasului secundului său, comandantul Durieux sta la proră, cu mâinile pe parapet, aplecându-se și privind apele.

Era o furtună, într'adevăr. Nu se mai vedea soarele; nori groși alergau foarte jos la orizont; iar deasupra lor un strat de nori mai deschiși cari păreau nemișcați.

Valurile tumultoase se spărgeau cu furie. Unele ajungeau până sus, măturând puntea și udând pe comandantul Durieux, care nu avea de cât un gând :

— Ce se făcuseră cei trei cercetași ?

Deodată, în mijlocul tumultului format de vânt și de valurile ce se spărgeau i se păru c'aude un strigăt .

Întinse urechia. Strigătul se repetă.

Se întoarse, ridică brațul și strigă o comandă.

— Înțeles ! răspunse vocea lui Marty, care auzise și el acel strigăt de groază.

— O șalupă în mare ! răcni Durieux.

Sublocotenentul dete ordin de stopare și repetă ordinul comandantului.

Marinarii se grăbiră să execute dificila comandă.

După câteva încercări infructuoase o șalupă mare în care se urcară șase marinari și un contramaestru fu scoborâtă în apă.

Durieux veni în fugă, își făcu vânt, se agăță de una din frânghiile care susțineau șalupa și se lăsă să alunece căzând alături de contramaestru.

Cei șase marinari vâslirâ cu putere.

Contramaestrul se propti în picioare la prora șalupei ținând în mână colacul de salvare.

Din fericire strigătul se auzea deslușit deși ceva mai slab, așa că șalupa putu fi îndreptată spre locul de unde venea.

— Stop ! strigă deodată contramaestrul.

Și îl văzură asvârlind colacul.

Marinarii ținură lopețile nemișcate.

Durieux văzu pe contramaestru plecându-se, luând alt colac și asvârlindu-l cu putere.

— Sunt doi ? întrebă el.

Contramaestrul în loc să răspundă, zise:

— Ajutor !

Doi marinari lăsară repede lopețile punându-le cu un gest mașinal dealungul parapetului și se grăbiră să ajute pe contramaestru.

Câteși trei traseră frânghiile celor doi colaci de salvare.

Un moment după aceea, se plecară și prinseră în brațe pe Raimond și Jan Bart aproape de nerecunoscut și plini de sânge.

Totuși, nu-și pierduseră simțirile. Abia fură așezați în șalupă și, privind în jur, strigară împreună:

— Marius ? Marius ?

Ș'apoi:

— Francesco Barosi ?

Comandantul lăsând cârma, alergase la ei sărind peste bănci.

— Sunteți răniți ?

— Nu nimic ! n'avem nimic ! zise Raimond.

— Dar fața vă e plină de sânge.

— O ! simple sgârieturi ! zise Jan Bart. Unde e Marius ?

— Ne ducem să-l căutăm ! zise comandantul.

— Da ! Da ! să-l căutăm ! ziseră amândoi cu glasul tremurător.

Raimond adăogă:

— Nu vă ocupați de noi.

— Vino !

Și Raimond, trecând peste bănci, urmat de Jan Bart se duse lângă contramaestru, care pregătea iar colacii de salvare. Și ținându-se de bordajul șalupei, cercetau cu îngrijorare Oceanul răscolit de furtună.

Durieux, care înțelegea gândurile lor și dorea și el din răsputeri să regăsească pe Marius și pe Francesco Barosi, se înapoiase la cârmă și strigă:

— Inainte ?

Inainte ? Da, dar unde ? In ce direcție erau dacă mai trăiau încă ? Toți se întrebau cu teamă.

In picioare, la proră, Raimond și Jan Bart repetau:

— Marius, Marius !

Timp de două ore căutarea urmă cu disperare nu numai din partea șalupei dar și din a torpilorului cari, sub ordinele lui Marty se ducea, venea, spre dreapta, spre stânga, cercetând cât mai mult spațiu în jurul șalupei, care mult mai puțin rapidă descria cercuri succesive și din ce în ce mai largi.

Dar, după două ore de căutări zadarnice fură nevoiți să recunoască inutilitatea străduințelor lor.

Trecuse prea mult timp de la explozie ca cei dispăruți să se mai fi putut menține la suprafața apei.

Și dac'ar fi fost, i-ar fi găsit, căci, în orice caz nu se putea să fi căzut mult mai departe decât Raimond și Jan Bart, și atât șalupa cât și torpilorul explorară un imens spațiu de mare.

Cu moartea în suflet, Durieux hotărî să se întoarcă la torpilor.

Dar, ceeace nu putu face nici comoțiunea exploziei, nici oboseala înnotului, făcu durerea.

Când șalupa fu urcată pe bord, Raimond și Jan Bart leșinaseră.

Câțiva marinari îi luară pe brațe și îi duseră într'o cabină ce servea de infirmerie.

Un medic care se găsea pe bord le dete îngrijirile necesare.

Constată că rănile de la cap erau superficiale, și îi făcu să-și vie curând în simțiri.

Jan Bart și Raimond, întinși pe două paturi unul lângă altul, se văzură, deschizând ochii.

Se priviră câteva secunde cu disperare; apoi zguduiți

de sughițuri se asvârliră unul în brațele celuilalt strigând:

— Marius ! Marius !

Stând pe jos, între cele două paturi, Zomba își privea cu disperare stăpânii și repeta și el cu un accent dureros:

— Marius ! Marius !

CAPITOLUL VI.

In fundul corăbiei

Asvârliți în aer și recăzuți în apă ca și Raimond și Jan Bart, dar în altă direcție și de la o înălțime mai mică, Marius și Francesco Barosi, după ce se scufundară, reveniră la suprafață, atât de aproape unul de altul, încât, dela primele mișcări spre a înnota se întâlniră.

— Uf ! exclamă Marius, după ce scuipă apa care-i umpluse gura. D-ta ești, Francisc ?

— Da. D-ta ești, Marius ?

— Tocmai ! La naiba, sunt pe jumătate orbit, nu te mai recunoșteam.

— Eu văd mai bine, zise ziaristul suflând greu, căci te-am recunoscut imediat.

— Și Raimond ? și Jan Bart ? zise Marius întorcându-se pe spate ca să plutească.

Francesco Barosi, îl imită; și amândoi ținându-se de mână, se lăsară în voia valurilor.

Din fericire, ziaristul era tot atât de bun înnotător ca și Marius. Când vreun val prea puternic îi întorcea cu fața, în câteva mișcări își reluau poziția pe spate.

Câteva minute nu deschiseră gura.

Amândoi, instinctiv, voiau să-și vie în fire din emoția resimțită de organism în timpul exploziei; când Marius, se simți în stare să înnoate, zise tovarășului său:

— Am scăpat ca prin urechile acului ! mii de pipe ! ce lovitură ! să înnotăm spre escadră.

Sper că Raimond și Jan Bart au avut același noroc ca și noi și că-i vom regăsi acolo.

— Așa sper și eu.

Își desfăcură mâinile, se întoarseră, se ridicară puțin ca să vadă în ce punct se găseau față de escadră; și văzură fumul și coșurile cuirasatului.

— Haidem ! zise Marius.

Dar, întorcându-se, văzură altceva care-i făcu să scoată o exclamație nearticulată.

Acest altceva era o barcă anamită.

Împinsă de vânt, se îndrepta spre largul mării și avea să treacă pe lângă dânșii.

— Mii de pipe ! înnoată spre stânga Francisc !

Dar barca îi și ajunsese.

Și pe când se gândeau la pericolul de a fi izbiți și înghițiți de valuri, văzură niște oameni cu figuri respingătoare ținându-se cu brațul gol agățați de parâmele care atingeau apa la partea dinapoi a corăbiei.

Ininte ca să fi putut face cea mai mică reflexie, se simțiră înhățați, trași și ridicați în barcă; se văzură strânși în brațe nervoase și pe când se zbăteau, ridicați pe sus de o duzină de mâini, care le deteră drumul pe ceva tare: puntea corăbiei.

— Mii de pipe ! zise Marius, zbătându-se ca un țipar. Ciudat mod de a ne scoate din apă !

Și dintr'o săritură, fu în picioare.

Barosi făcuse și el acelaș lucru fără să vorbească.

Și, amândoi puțin cam uimiți de a se găsi în mijlocul acelor oameni, văzură pe unul din ei care desfăcându-se din grup și apropiindu-se de dânșii le spuse într'o franțuzească ciudat accentuată:

— Sunteți prizonierii mei !

— Prizonierii cui ? Întrebă Marius, în aceeași limbă. Și mai întâi, cine ești d-ta ?

Ne-ați scos din apă, asta o înțeleg și vă mulțumesc că ne-ați salvat; căci mi se pare că eram pe punctul de a fi zdrobiți de flancul corabiei voastre.

— Sunteți prizonierii mei, repetă celălalt cu o încăpățânare sălbatecă.

Marius era tocmai să răspundă, iar Barosi să deschidă tocmai gura, ridicând în acelaș timp mâna cu gest împăciuitor, când vreo duzină din acei chinezi sau anamiți rebeli se aruncară asupra lor, îi legară, îi ridicară de umeri și de picioare și introducându-se printr'o deschizătură din mijlocul punții, îi aruncară pe o grămadă de frânghii lăsându-i singuri.

Erau în cel mai profund întunerec.

Amețiți de repeziciunea cu care se petrecuseră evenimentele rămaseră pentru un moment nemișcați și muți.

Și între timp își deteră seama, în mod mașinal că nu-i durea nicio parte a corpului. Ceeace proba că explozia care îi asvârlise în aer, nu-i rănise.

Acea constatare le redete tot sângele rece; și în acelaș timp strigară amândoi:

— Marius !

— Francisc !

Urmă o tăcere. Cercetașul reluă:

— Se vede aici întocmai ca într'un tunel la miezul nopții !

— Tocmai.

— Aşteaptă !

Căută în buzunarul pantalonilor şi scoase ceva. Ziaristul auzi un mic zgomot şi văzu o rază de lumină. Era lampa electrică pe care Marius o avea totdeauna în buzunar.

— A ! iată ceva minunat, puţină lumină !

— Totdeauna, răspunse tânărul cu un aer sentenţios. Această lampă rezistă la apă.

Vreau să fiu totdeauna în măsură să spun în orice împrejurare: să se facă lumină.

— Şi lumina se făcu ! întrerupse reporterul, dovedind că n'avea nici mai puţin spirit nici mai puţin sânge rece decât milanezul.

— Bravo ! Eşti un tip curagios. Ştii să glumeşti, chiar în situaţiile cele mai critice.

— Mulţumesc ! dar e un lucru pe care nu-l pricep.

— Care ?

— Cum naiba ai făcut de ţi-ai deslegat mâinile ?

Când te-au luat pe sus, erai legat ca şi mine.

— Da, dar în furia lor, imbecilii ăştia au uitat un lucru: să facă un nod la frânghia care-mi strângea mâinile.

Am observat asta imediat şi bine înţeles, n'am spus nimic. Dar când m'am văzut aci, prima mea grijă a fost să-mi desleg legăturile.

Nu e cine ştie ce grozăvie !

Acum te voi deslega şi pe d-ta şi vom fi liberi ca păsările.

— In colivie !

— Din ce în ce mai bine !

Imi place că ai sânge rece şi spirit !...

— Ne potrivim !

Pe când vorbeau, Marius pusese lampa pe scândurile pardoselei; întorcând lumina spre tovarăşul său.

Apoi, amândoi îşi scoaseră frânghiile de la picioare. Se ridicară, şi întinseră braţele, mişcară picioarele şi se priviră zâmbind.

Dar, aproape îndată, Marius luă un aer grav:

— Facem rău că rădem !

Foarte bine pentru noi, că, fiind prizonierii anamiţilor nu ai chinezilor, cari, de obicei, nu glumesc şi sunt capabili să ne supuie la cele mai grozave torturi, suntem totuşi în viaţă, cu mâinile libere şi înarmaţi, căci idioţii ăştia au uitat să mi ia browningul.

Dar Raimond şi Jan Bart ? Ce s'au făcut ?

— Aşa e !

Şi se priviră de data asta cu o adâncă tristeţă. Nu puteau răspunde la această chinuitoare întrebare

Sperau totuș că și ceilalți doi, scăpaseră de consecințele exploziei și că fuseseră salvați de vasele escadrei.

Dar, în fond, astea nu erau decât simple presupuneri.

Și câteva momente, rămaseră nemișcați și dureros loviți de gândul că Raimond și Jan Bart să fi avut mai puțin noroc de cât ei.

Dar, fiind tineri, și într'o situație care le excita toate resursele inteligenței, sfârșiră prin a-și închipui că tovarășii lor fuseseră salvați și că, dacă și ei vor reuși să scape, îi vor găsi vii și sănătoși pe bordul unei nâvi din escadră.

Marius exprimă cu voce calmă acest gând, conchizând:

— Și, acum, dragul meu, de oarece nu putem face absolut nimic pentru ei, orice li s'ar fi întâmplat și cum, pe de altă parte, nici noi nu suntem afară din pericol, propun să nu ne mai gândim la dânșii pentru un moment, ci la noi, ca să scăpăm de-aci.

— Ai dreptate, e singurul lucru cuminte.

— Și mai întâi de toate, să vedem unde suntem închiși.

Luă de jos lampa electrică și proectă lumina în jur. Era un spațiu foarte strâmt.

Forma lui chiar, — doi pereți înclinați până la tavan, podeaua puțin stabilă, o latură închisă cu o scândură perpendiculară și un sfert de unghi ascuțit, — toate acestea îi făcu să ghicească imediat că se găseau în partea dinainte a bărcei.

— Fără îndoială, zise Marius, tot restul bărcii e plin în interior de materii explozibile care fac dintr'nsa un fel de mașină infernală.

— Și totuși ne-au adus aci prin deschizătura din mijloc a punții.

— Da, dar asta nu ne împiedică să presupunem, cum e și verosimil, — că în mijlocul încărcăturei e un fel de coridor, care duce aci.

— Și iată ușa, observă reporterul.

O rază de lumină căzu asupra unei uși scunde în mijlocul scândurii perpendiculare.

— Ia să vedem, zise Marius.

Se duse la ușă ca să vadă în ce mod era închisă.

Nu văzu nici un fel de broască.

Se rezimă de ea, împinse cu umărul, dar ușa nu cedă ci scârțâi doar puțin.

Ușa părea extrem de solidă.

— Desigur, zise ziaristul, ușa este închisă de partea cealaltă, cu drugi de fier.

— E probabil, zise Marius; și totuși trebue să eșim de aci. Suntem înarmați amândoi, căci eu am browningul meu și-mi închipui că și d-ta ai revolverul.

— Totdeauna.

Şi Barozi scoase din buzunarul pantalonilor un browning de calibru mare.

— După câte am văzut, echipajul nu se compune de cât din şapte sau opt oameni.

Dacă putem eşi de aci, năvălind pe punte, poate că-i vom putea ţine în respect şi pune stăpânire pe cârmă.

Dacă s'ar isca o luptă, suntem în tot cazul mai bine înarmaţi de cât ei.

— Asta nu e sigur, răspunse ziaristul, căci în definitiv, plecaseră la război.

— Uiţi că această expediţie trebuia să se termine pentru ei cu moartea inevitabilă, deoarece aveau misiunea să se apropie de vasele noastre să le facă să lovească marginile bărcilor şi, explodând, să le asvârle în aer.

Se duceau deci, la moarte şi nu la război.

Iată un motiv ca să nu fi fost înarmaţi.

— Eşti optimist.

— Totdeauna.

Vorbind, nu încetaseră de a examina peretele de scânduri care-i despărţea de restul bărcii.

Erau destul de massive, solid fixate, întărite prin stinghii puse de-a curmezişul şi bătute în cuie enorme.

Nu putea fi vorba de scos vreunul din cuiele acelea, de vreme ce n'aveau nici un fel de instrument.

— O ! dac'aşi avea securea mea ! oftă Marius.

— A nu ! loviturile ar face prea mult zgomot şi am fi pierduţi.

— Oh ! cât pentru zgomot, gândeşte-te că abia ne ţinem în picioare din pricina oscilaţiilor bărcii, ceeace dovedeşte că marea e încă agitată; şi colo sus vuetul vântului suflând în pânze şi urletul valurilor trebuie să facă un zgomot atât de mare, încât am putea să doborâm peretele ăsta cu lovituri de secure, fără ca cineva să bage de seamă.

Dar, e zadarnic să mai vorbim de vreme ce n'avem secure.

Ca doi lei într'o colivie, cercetaşul şi reporterul umblau de colo până colo, întâlnindu-se la fiecare cinci paşi în faţa uşii.

Nu se gândeau câtuşi de puţin la soarta pe care le-o rezerva echipajul bărcii.

Nu se gândeau decât la un singur lucru: să iasă pe punte, să lupte cu rebelii şi să puie stăpânire pe cârmă.

Atunci le-ar fi fost uşor, — se gândea Marius, — să-i puie în imposibilitate de a se împotrivi, orientând velele în direcţia escadrei, sau să-i silească să se supuie, ameninţându-i cu revolverele.

Era o obsesie; şi Marius, influenţând pe ziarist, acesta

nu se gândea să facă nici cea mai mică obiecțiune la un proect atât de riscat.

— Cum să ieșim de aci, repetă Marius în fiecare clipă.

Deodată, își dete seama că podeaua pe care mergeau era făcută din scânduri nelipite unele de altele și destul de nestabile de oarece, la fiecare pas le simțeau clătinându-se sub picioare.

— Ce proști suntem ! zise Marius.

Ia uită-te la picioare.

Văzură imediat că scândurile puse una lânga alta, nu erau fixate în nici un fel.

— Să le ridicăm una câta una și poate că lăsându-ne până în fundul bărcii vom găsi o trecere.

— Da, dacă podeaua continuă dincolo de perete, în partea cealaltă a bărcii.

— Așa cred.

Își fixă lampa electrică la centură așa încât să-i lumineze drumul înainte; vârî degetele în crăpătura, care despărțea două scânduri; ziaristul făcu același lucru.

Cu cea mai mare ușurință ridicară scândura, punând-o deoparte. Apoi ridicară alta făcând o gaură îngustă și lungă suficientă ca să poată trece prin ea.

Așa și făcură și se găsiră în picioare pe grinzile care, îmbrăcate cu scânduri pe dinafară, formau scheletul interior al bărcii.

In poziția asta aveau genunchii la nivelul podelei.

— Bun, zise Marius, să ne plecăm cât putem mai mult și mergând pe carlingă, vom înainta spre pupă.

Ar trebui să fim prea nenorocoși ca să nu găsim, de la un capăt la altul al bărcii, fie o deschizătură prin care să ieșim, fie niște scânduri care, ca și acestea să n'aibă nici o greutate pe ele și pe care să le putem ridica cu capul și cu spinarea.

— Dar d-ta cunoști pe degete structura internă a unei corăbii ! exclamă Francesci Barosi cu admirație.

— Da, Jan Bart e care m'a învățat. Știi că el e genovez și că se pregătea să intre în școala navală din Livorno; și fiindcă îl interesează enorm tot ce se referă la marină, e foarte versat în materie de construcție a navelor, care construcție, în linii generale, nu diferă mult, fie că e vorba de o barcă chinezească, sau de un vas comercial european.

— Am înțeles. Atunci haidem.

— Eu o iau înainte; urmează-mă.

Se plecară și începură să meargă în patru labe, luminați de mica lampă electrică și cu revolverul în mână.

Presupunerile lui Marius se adeveriră.

Podeaua întregei stive era construită în acelas. mod.

Din când în când, Marius se oprea, încercând cu umarul să ridice scândurile, în caz când ar fi fost mobile. Dar erau grele și fixe, ceeace dovedea că era o greutate mare deosupra lor.

După trei încercări de acest fel, infructuoase, Marius își zise că desigur lestul bărcii se găsea în acel spațiu de sub stivă și că trebuie să existe vreo deschizătură în podea prin care să se ajungă până la el.

Comunică lui Barosi gându său adăogând:

— Dacă lestul nu astupă complet trecerea, sau dacă e compus din materiale ce se pot mișca vom găsi desigur o deschizătură.

Abia zise aceasta și mica lampă electrică lumină o grămadă de pietre mari, pătrate.

Era lestul, — greutatea care se pune pe fundul năvilor spre a le da stabilitate.

— Bun, am găsit, numai de n'ar fi prea grele.

— Nu par, observă Barosi, dar sunt încastrate una într'alta între cei doi pereți, așa încât oscilațiile vasului să nu le deplaseze. Ne va fi greu să le scoatem din loc.

— Asta e altceva. Niște mâini îndemânatice și degete solide pot face ceeace nu poate ruliul.

— Să încercăm, răspunse Francesco Barosi.

Ingenunchiați în fața zidului de pietre care le închidea calea, le examinară cu atenție pe fiecare, sperând să găsească una mai ieșită puțin în afară.

— S'o atacăm pe asta, propuse Marius. Să ne coordonăm mișcările și să încercăm s'o scoatem din loc.

După cinci minute de muncă avură bucuria de a vedea piatra mișcându-se.

— S'a făcut ! zise Marius.

Și într'adevăr, după alte cinci minute „se făcuse", piatra eși cu totul și o puseră îndărătul lor.

După aceea scoaterea celorlalte pietre, vârâte una 'ntr'alta era destul de ușoară. Urmă o a doua, o a treia, o a patra. Dar cercetașul și ziaristul văzură imediat că îndărătul primului zid era un al doilea.

— Mii de pipe ! mormăi Marius, dacă zidurile astea ocupă numai a treia parte din lungimea bărcii, avem aci o muncă de câteva ore până s'ajungem în partea cealaltă.

— Afară numai, observă ziaristul dacă deschizătura prin care se ajunge la lest, nu se găsește, după cum ar fi logic în mijlocul acestui spaițu umplut cu pietre.

— Intr'adevăr, zise Marius. Ai dreptate. Așa trebuie să fie.

- Să continuăm.

Și continuară. După al doilea zid, găsiră un al treilea. Apoi un al patrulea.

Și pietrele pe care le scoteau, măreau din ce în ce acel tunel făcut cu mâinile lor.

Degetele le erau însângerate.

Dar, abia desfăcură pietrele celui de al patrulea zid și scoaseră un strigăt de bucurie. Dincolo de el era un spațiu liber.

Marius blimbă în jur lumina lămpii electrice.

— Am învins, zise el. Urmează-mă.

— Am învins cel puțin prima parte.

— Când ai învins prima, o ții și pe a doua în mână.

Și cu optimismul lui nestrămutat, Marius se agăță de marginile găurei, se ridică în mâini și în coate, îngenuchiă și apoi se ridică. Ziaristul îl urmă. Erau în fundul bărcii, exact sub deschizătura principală.

Nu le mai rămânea de făcut de cât un gest: să împingă capacul și să sară pe punte. Bineînțeles Marius, făcu gestul.

Dar, capacul pe care credea că-l poate ridica ușor rezistă sforțărilor sale.

— Mii de pipe! murmură el; l'au închis pe din afară. Și dacă facem zgomot, de data asta, ne-ar putea auzi și dacă au carabine pot să deschidă și să ne împuște.

— Fără a mai socoti că se pot coborâ prin altă deschizătură a punții și să ne ia pe la spate..

— Să vedem, zise Marius, proectând lumina în jurul pereților.

Amândoi stăteau pe marginea găurii prin care eșiseră în mijlocul unui spațiu restrâns închis de toate părțile de numeroase lăzi îngrămădite unele peste altele.

Lucru curios, din fiecare din acele lăzi eșea un fitil presărat cu praf de pușcă; și toate fitilurile acelea se întâlneau sub deschizătura punții împletindu-se între ele și eșind printr'o gaură făcută în capac.

— Francisc te-ai înșelat adineaori când spuneai că ne-au adus aci prin deschizătura din mijlocul punții.

Deschizătura asta e desigur în centru și e închisă; servește, după cum vezi, la trecerea capătului fitilelor presărate cu praf de pușcă cu care rebelii intenționau să dea foc acestor lăzi cu explozibile.

— Așa e, cu atât mai mult cu cât nu văd coridorul prin care ne-au trecut înainte de a ne închide.

— Deci ne-au introdus printr'o deschizătură din partea dinainte a punții.

— Puțin importă de altmintreli, zise Barosi.

— Așa e, dar, e ceva ce trebue să facem imediat

— Ce lucru?

— Cum, nu ghicești ?

Să împiedicăm cu orice chip pe rebeli să-și îndeplinească scopul.

— A ! am înțeles. Să le tăiăm fitilurile ?

— Tocmai. Praful ăsta nu se va aprinde prin frecare, dacă avem grijă să udăm fitilurile în punctul în care le vom tăia.

Căci e mult mai ușor să le tăiăm unul câte unul decât în punctul unde sunt împletite.

— Ai un cuțit ?

— Vezi bine. Am totdeauna un cuțit în buzunar. Dar

— Vezi bine. Am totdeauna un cuțit în buzunar. Dar d-ta ?

— Și eu tot așa.

— Ei bine, e foarte simplu. Să începem. Ia un fitil între dinți și udă-l cu salivă; apoi în punctul acela taie-l cu precauțiune și așa mai departe. Eu voi face același lucru.

— Bravo !

— Și dacă pentru vreun motiv oarecare le-o veni poftă să dea foc fitilului principal o să rămâie păcăliți; focul se va opri în punctul în care vom tăia fitilurile și nu se va produce nici o explozie.

Astfel pericolul înspăimântător care plana asupra lor, fu îndepărtat mulțumită operației pe care o executară repede și fără incidente.

Când toate fitilurile fură tăiate apucară capetele care erau legate de lăzi și le întoarseră în așa mod încât să nu fie ajunse de flacăra de la fitilul cel mare, când acesta ar fi fost aprins.

Apoi căutară iarăși un mijloc de scăpare. Un examen rapid îi convinse că nu era nicio eșire; căci lăzile grele, primejdioase chiar dacă erau numai mișcate din loc, formau, o barieră continuă fără nicio trecere.

Singura eșire era astupată de capacul închis. A încerca să-l deschidă însemna să atragă echipajul.

După multe examinări și reflexiuni, cei doi prizonieri rămaseră perplexi.

— Tot ce era de făcut aci, l'am făcut, tăind fitilurile. Să ne coborâm iar dedesubt și să scoatem pietrele în sens invers Nu cred să fie mai multe ca în partea asta.

Ne-a trebuit o oră ca s'ajungem aici, nu ne va trebui mai mult ca să ne deschidem un drum în partea cealaltă.

Vom găsi desigur altă gaură, sau vreo scândură neprinsă, căci deschizătura din partea dinapoi a punții trebuie să corespundă cu un spațiu gol în stivă.

— Ai dreptate ! Aprobă Barosi.

Acum înțeleg cum se face că d-ta și camarazii dumitale ați scăpat din situațiile cele mai dificile și mai periculoase.

— Oh, e foarte simplu. E de ajuns să nu te descurajezi și să cauți mereu să găsești mijlocul de a ești din impas. Noi trei suntem hotărîți odată pentru totdeauna la un lucru.

— Care ?

— Să nu ne descurajăm, de cât numai, după ce-om muri....

Așa că'ți închipui că azi, când mă simt viu, și încă cum! fără nicio rană, și înarmat, n'am nici un motiv să mă descurajez.

— Te cred și ceva mai mult, te și imit.

— N'ai nimic mai bun de făcut. Zicând acestea, Marius sări în gaură și Barosi îl urmă imediat; amândoi începură să scoată pietrele spre a-și deschide un nou drum spre extremitatea dinapoi a vasului.

Timp de o oră cât lucrară cu încăpățânare, nu scoaseră o vorbă. A vorbi era o oboseală nefolositoare.

Insfârșit, ajunseră la extremitatea acelui bastion de piatre care formau lestul bărcii; dar nu se putură ridica. Deasupra lor nu era un spațiu liber ci fundul stivei.

Dar după ce încercară în toate felurile,— stând în patru labe, mișcându-se la dreapta, la stânga, înainte, înapoi, ca să constate rezistența scândurilor, Marius simți una cedând sub presiunea spinării lui.

— Francisc, zise el, încet, vino încoa.

Intunerecul era complet în afară de direcția în care se proecta lumina de la mica lampă electrică. Și Marius știa s'o dirijeze atât de bine încât nici unul din ei nu observă întunerecul.

Ziaristul se grăbi să se apropie întrebând:

— Ai găsit ceva ?

— Da, ia uită-te la scândurile astea. Pune mâinile sub ele și împinge încet.

Lipiră mâinile pe partea de desubt a scândurilor și când Marius zise: „Impinge" amândoi împinseră, fără violență, dar cu putere.

Scândura se ridică: Apăsară ceva mai tare, ridicându-se cât puteau și izbutiră s'o răstoarne peste cea dealături.

— Bun ! acum alta. Gaura nu e destul de largă. Nici aceasta nu rezistă și se răsturnă ca și cea d'întâi.

După două minute, erau în picioare în stivă. Aci spațiul era mărginit, în dreapta și în stânga, de curba carenei, în față de un perete de scânduri identic cu acela pe care'l examinaseră atâta în prima lor închisoare, îndărăt, de lăzile îngrămădite.

— Iată-ne, zise Marius, aproape de pupă, într'un fel de depozit de vele și frânghii după cum poți vedea.

Intr'adevăr, în juru! lor erau grămezi de frânghii, vele și alte materiale.

Instinctiv ridicară ochii spre deschizătura prin care se intra în depozit, dar fură surprinși nevăzând de cât tavanul format din puntea superioară, fără nici o întrerupere :

— Mii de pipe ! N'o să eșim nici odată de-aici ? Nu e nici o deschizătură.

— Și nici o ușă în perete.

— Atunci, întrebă Marius, cum fac când au nevoie de vreo velă sau de vreo parâmă de schimb ?

— Cred că vin prin partea asta, care e astupată acum de toate lăzile astea, răspunse Barosi.

Iți închipui că anamiții, sau chinezii, când au avut ideea de a transforma barca într'un depozit de explozibile nu s'au mai preocupat de vele care nu mai aveau nevoie, de vreme ce se duceau la pieire.

N'au căutat altceva de cât să umple spațiul liber cu lăzi cu explozibile.

— Atunci nu e alt mijloc de cât să dărâmăm o parte din peretele ăsta. Dincolo de el sunt desigur alte magazii, în care se poate intra prin deschizătura superioară a punții.

— Acolo trebuie să fie desigur — de vreme ce toate celelalte locuri sunt ocupate de explozibile. In momentul asta nu poate să fie nimeni acolo, de oarece toți trebuie să fie ocupați pe punte ; dincolo de peretele ăsta cred că vom găsi libertatea sau lupta.

— Pentru mine, declară Marius luptă și libertate sunt acelaș lucru.

Trebuie relevat că de la începutul cercetărilor celor doi prizonieri și până'n momentul de față, furtuna nu încetase,

și astfel, munca tinerilor era cu mult îngreunată de continuele oscilații ale vasului.

In fiecare moment erau asvârliți unul peste altul și când stăteau în picioare, trebuiau să se propteaască bine, ținându-se cu mâna de ceva ca să nu fie răsturnați. Dar erau atât de preocupați de ceeace făceau și de gândul de a scăpa mai iute din închisoarea aceea, încât făceau gesturile necesare și nici n'auzeau zgomotul de afară.

N'auzeau de cât cuvintele pe care le schimbau între ei și, ca să zicem așa, gândurile lor care se formulau printr'o voce lăuntrică mai puternică de cât orice zgomot din afară.

Cu un curaj și o prezență de spirit ce nu slăbeau nici o clipă, examinară peretele care-i despărțea de cabina echipajului, care trebuia să comunice cu puntea.

— Cum să eșim ? murmură Marius, mușcându-și pumnii și încruntându-și sprâncenele în fața acelui perete, care era un adevărat zid de carceră pentru ei.

Eternă întrebare !

Brusc, Marius avu ideea să dea la o parte grămezile de frânghii și de vele.

— Trebuie să ne uităm. Poate că scândurile sunt mai puțin solide de partea aceea.

— Să încercăm, zise Barosi.

Partea de jos a peretelui fu repede liberată. Și dând la o parte ultimul rotogol de frânghie avură bucuria imensă de a constata că una din scânduri, mai scurtă de cât celelalte se clătina, ne având lungimea necesară ca să fie fixată.

— Suntem scăpați ! exclamă Marius. Scândura asta nu e prinsă de cât într'o parte. O vom scoate, mișcând-o mereu până ce vom slăbi de tot cuiele.

— Da, dar nu e prea lată. Crezi că o să trecem ?

— La drept vorbind, nu suntem grași nici d-ta nici eu ; și cred că subțiindu-ne puțin vom putea trece.

Lărgimea deschizăturei, când fu scoasă scândura, era de douăzeci de centrimetri. Marius își cunoștea grosimea corpului în dreptul pieptului, între sân și spate. Era de douăzeci și doi de centimetri, îmbrăcat.

— Eu trec, dacă-mi scot haina. O să-mi jupoi spinarea dar n'are aface.

Dar, d-ta Francisc, cred că trebuie să'ți scoți și haina și cămașa ; și dacă te jupoi, vei avea o amintire care, în viitor îți va părea nespus de plăcută.

Barosi, fără să răspundă își scotea haina și cămașa.

Și trecu, jupuindu-și bine pielea pe spinare.

— Bravo ! Ia și îmbracă-te.

Și îi întinse lucrurile.

Pe când ziaristul se îmbrăca, Marius trecu fără greutate.

— Ah ! exclamară amândoi

Uitându-se în sus, văzură deschizătura.

Marius împinse ușor capacul : se deschidea.

Il lăsă repede să cadă.

— Așa. Acum vom ești oricând vom voi.

— Problema, observă Barosi, constă în a ști câți oameni sunt pe punte, cum sunt înarmați și în ce poziție se găsesc față de deschizătura asta.

Aș vrea să știu, fiindcă riscăm să fim împușcați, sau măcelăriți, îndată ce vom scoate nasul afară.

— Bine înțeles, dar cum să facem ?

Dac'am fi putut eși prin mijlocul punții n'așî împărtăși temerile dumitale.

— Știu ceeace vrei să spui ; nici eu nu le-aș avea în acest caz, căci e vădit că, după ce și-au orientat velele, oamenii s'au adunat în punctul cel mai bun, adică la pupă. Și dacă sunt zece sau doisprezece, îi avem pe toți în spinare îndată ce vom eși de-aci.

Pe când, eșind pe la proră, sau prin centru am fi avut un spațiu liber înaintea noastră si multe obstacole în dosul cărora să ne putem adăposti în caz de atac.

— Sunt de aceeași părere cu d-ta. Dar, să ne gândim puțin.

Pe când vorbea, privirea i se opri asupra unui obiect bizar, pe care'l lumina fâșia de lumină.

— Oho ! ia privește.

— Ce lucru ? Unde ?

— Colo !

Și cu degetul arăta acel lucru ciudat.

— Uite !... zise ziaristul. Ce-o mai fi și monstrul ăsta ?

Și făcură doi pași spre obiectul monstruos.

Marius luă în mână lampa spre a vedea mai bine.

— A ! dar e unul din acei dragoni, cari se văd pe altarele chineze sau pe acoperișurile caselor lor.

Plecându-se ca să'l examineze, constatară că era de statura unui om, cu un cap fantastic, vopsit în culori țipătoare și cu corpul acoperit de solzi.

O pulbere fină îl acoperea. Marius îl scutură, făcând să zboare praful în jur și culorile apărură și mai vii.

— Dar e articulat ! exclamă ziaristul.

— Articulat ca un manechin.

— Da ! Da !

Intr'adevăr, labele, coada, capul și ochii erau mobili.

Și îndărătul lui, printre vele și frânghii era un al doilea dragon.

Ridicând pe primul fură uimiți, simțindu-l atât de ușor,

— E gol, observă Marius.

Il rezimară pe spate și constatară că burta fantasticei bestii era formată în întregime dintr'o secțiune care se deschidea.

— Oh ! exclamă Marius ; ce idee !

Și se ridică, cu un hohot de râs.

Francesco Barosi îl privi, uimit, că putea râde în împrejurări atât de primejdioase și care puteau deveni tragice dintr'un moment într'altul.

— Ce te-a apucat ?

— Cum, nu ghicești ?

Numai de-ar fi și celălalt la fel cu ăsta.... Ia să vedem !

Examinară repede pe celălalt monstru, care nu se deosebea de cât prin câteva detalii de structură și de culoare ; îl întoarseră pe toate părțile, îl scuturară și constatară că era gol, având o ușiță în dreptul pântecelui.

— Știi ce ? Vom da acestor monștri adevărata lor întrebuințare.

— Ce vrei să spui ?

— Cum, ai voiajat prin China și nu știi ?

In unele pagode există statui de a lui Budha, goale, în care se introduc oameni. Sunt un fel de manechine destina-

Pariez pe ce vrei, că echipajul nu știe de prezența acestor monștri pe bord ; se vede cât de colo că de multă vreme nimeni n'a mai pus piciorul prin partea asta a vasului.

Iată ce vom face.

Vom intra în acești dragoni, sau dacă preferi, în acești crocodili, căci seamănă cu ei.

Ne va fi ușor să ne introducem brațele și picioarele în labele lor și cum suntem sprinteni amândoi ne vom putea mișca cu destulă desinvoltură.

Ne vom agăța de marginile deschizăturei, ridicând capacul cu capul și proptindu-ne în mâini și în coate, vom sări pe punte. Ia închipuie-ți ce efect !

In mijlocul furtunei deslănțuite și a îngrijorării generale.

— Ingrijorare ?

Vezi bine ! Inchipue-ți că oamenii aceia cari erau sortiți morții înțeleg acum zădărnicia sacrificiului lor, și desigur, cum se întâmplă adeseori, prind iarăși gust de viață.

Și iată că această existență poate fi distrusă dintr'un moment într'altul, din pricina furtunei, care zguduind încărcătura poate la un moment dat provoca o explozie !

Gândește-te în ce stare trebuie să fie oameii ânștia....

Pe când vorbea, fu întrerupt de o trosnitură oribilă care venea de pe puntea vasului.

Deasupra capetelor lor se auziră tropăituri precipitate, strigăte și un zgomot surd, apoi lovituri puternice de secure și vaete prelungi.

— Mii de pipe ! strigă Marius. Cerul ne protege.

Pariez că unul din catargele corăbiei a fost doborît de vânt.

Poate că sunt și răniți. Ascultă !

In orice caz, echipajul e în mare dezordine. Să profităm. Înțelegi ?

— Da, răspunse Barosi. Inteleg !

Haidem, iute ! iute !

— Un moment.

Fă așa ca intrând în interiorul acestui dragon să poți scoate ușor un braț și să-ți iei revolverul ; căci interesul e să nu pierdem avantajul unei brusce apariții pe punte.

Dacă echipajul își vine în fire înainte de a avea victoria completă va trebui să facem uz de arme.

In orice mod, vom ajunge colo sus în astfel de condiții, încât victoria va fi a noastră, dacă avem spiritul prompt și hotărît.

Cu mișcări febrile Barosi luă dragonul cel mai mare, îl deschise se strecură înăuntru, se încredință că ochii erau transparenții și că putea vedea prin ei și, satisfăcut, îi comunică lui Marius cele constatate.

— Bun ! Poți să închizi ușa pe dinăuntru ?

— Da, răspunse Barosi cu glasul cam înăbușit de grosimea acelei căști articulate în care'și ascunsese capul.

— Atunci, e rândul meu !

Și Marius se introduse în al doilea dragon.

Inchiseră ușițele pe dinăuntru și amândoi se așezară pe pântece. Dar în jurul lor, domnea cel mai profund întunerec.

Cum s'ajungă la deschizătura punții ?

Marius, din fericire, avu o idee, căci deodată ochii monstrului deveniră luminoși. Pusese în dreptul lor mica lampă electrică.

Și călăuzit de lumina aceea se ridică, întinse brațele și se agăță cu mâinile de marginea deschizăturei.

Cu capul ridică brusc capacul.

Barosi făcu acelaș lucru.

Și apăru lumina vie a zilei.

Proptindu-se în mâini și în coate, săriră pe punte și alergară spre cârmă.

Și amândoi, ridicându-se în picioare, apucară cu labele din față pe cârmaciul chinez.

Se auzi un spăimântător strigăt de groază.

Văzând înaintea sa pe acei monștri, pe cari era obișnuit să-i adore prin pagode și cari înhățându-l de umeri îl siliră să îngenuche, fu cuprins de o spaimă grozavă, care'l făcu să-și piardă cunoștința.

E imposibil de descris spaima celorlalți marinari cari în momentul acela se pregăteau tocmai să asvârle în mare catargul sfărmat.

Cu spiritul zdruncinat de peripețiile dimineței, își pierdură cu totul capul și căzură prosternați cu fruntea la pământ.

— La naiba ! zise Marius, dar așa de încet în cât numai Barosi îl putea auzi.

— N'am prevăzut un lucru : nu știm nici limba anamită, nici chineza ; nu le putem da nici un ordin.

— Eu nici pe-atât.

— Frumoasă încurcătură !

Pe furtuna asta vom naufragia dacă pânzele nu sunt orientate cum tremuie. Și-apoi, eu nu sunt marinar !

Înțeleg dacă Jan Bart ar fi aci, ar găsi mijlocul să iasă din chichion.

Dar, așa ce o să se întâmple ?

Am proclamat prea repede triumful nostru !

Situația se agrava prin faptul că marinarii părăsiseră manevra.

Catargul rupt și întins pe covertă cu toate velele și parâmele sale, făcea să se încline în mod periculos vasul de babord aceea.

In momentul acela vântul era ceva mai calm, dar era de ajuns o răbufneală mai puternică și un val mare care să izbească în flancul corabiei și ar fi făcut-o îndată să-și piardă echilibrul.

Marinarii nu se mai ridicau de jos.

Cei doi italieni, în patru labe, lângă cârmaciul leșinat se mulțumeau să mârâie spre a-i teroriza.

Situația era mai mult de cât critică : era primejdioasă: putea deveni fatală.

— Mii și milioane de pipe ! mormăi Marius. N'ai nici o idee Francisc ?

— Nu, nici una ! De unde vrei să am ? Nu sunt marinar ! Nu știu nici chineza nici anamita.

— Ei, la dracu ! ai mai spus-o odată !

— Și d-ta la fel exclamă ziaristul, furios.

Inchipuiți-vă scena ; aceste cuvinte schimbate printre mârâieli surde, pe când, clătinau capetele în stânga și în dreapta, ținându-se cu mâinile și picioarele încleștate de punte, ca să nu cadă.

Deși era ziuă, soarele nu se vedea.

Nori groși și negri acoperind tot cerul. Și ploaia începu să cadă cu furie pe când marea se umfla.

— Francisc, suntem pierduți !

Să eșim din coaja asta și cu revolverele în mână să facem pe indivizii ăștia să înțeleagă ce vrem de la dânșii.

Dar un val imens izbi vasul la babord și cum el se înclinase mai dinainte la tribord se răsturnă.

Tot ce era pe punte se prăvăli în mare.

Instinctiv, văzând venind acel munte de apă, întinseseră brațele și ghiarele celor doi monștri se prinseră între ele și când și-ar fi dat mâinile.

Asvârliți în apă, nu se despărțiră.

Prima senzație fu aceea a apei reci care pătrunzând în interiorul monstrului, îi inundă cu totul. Crezură că vor da dea la fund și, din obișnuință, deteră afară apa care le umplea gura.

Apoi avură impresia că în loc de a se afunda, pluteau.

Intr'adevăr, se simțeau izbindu-se mereu unul de altul, când ridicându-se pe creasta unui val imens, când căzând ca în fundul unei prăpăstii.

— Bravo, mii de pipe ! suntem într'un vas insubmersibil.

Apa pătrundea mereu prin orificiul gurei și eșea cu o mișcare regulată de flux și de reflux. Dar, Barosi auzi vorbele lui Marius, căci răspunse.

— Vezi bine că plutim. Dragonii sunt de lemn !

Bucuria lui Marius fu atât de mare încât nu și-o putu exprima în cuvinte ci începu să urle ca un nebun :

— Victorie ! Victorie !

Nebun ca și el, ziaristul urlă și el acel strigăt de triumf.

In timpul acela erau purtați de colo colo de valurile furioase, dar, închiși în carcasa lor nu-și pierduseră sângele rece și strângeau ghiarele ca să nu fie despărțiți.

Incetul cu încetul, valurile se mai potoliră și ploaia încetă ; fu un răgaz relativ.

Atunci, cei doi naufragiați răsuflară din răsputeri.

— Mii de pipe ! am scăpat ! Acum trebuie să încercăm să ne mișcăm picioarele ca niște lopeți și să ne îndreptăm spre coastă.

Din fericire țărmul e muntos și de aci vedem culmile munților. Nu ne putem deci înșela.

Mă auzi, Francisc ?

— Te aud, și văd și munții ; recunosc chiar pe cel din dărătul orașului Hué ; vom ajunge la îmbucătura fluviului unde se află escadra.

— Haidem !

Și ținându-se mereu de mâini, cu celălalt braț și cu picioarele loveau apa ca și când ar fi avut niște lopeți ; după câteva clipe își deteră seama că înaintau în direcția justă.

O ! desigur, nu înaintare prea repede !

Dar, puteau spera că vor ajunge escadra înainte de a înnopta.

Reflectând, Marius calculă că nu putea fi mai mult de insprezece dimineața.

CAPITOLUL VII

Foc asupra crocodililor

Între timp pe bordul lui „*Le Tonnerre*, după primul moment de disperare Raimond și Jan Bart se mai liniștiră puțin. Eșind din cabina unde li se pansaseră rănile puțin grave și fuseseră readuși în simțire, se duseseră cu sublocotenentul Marty la comandantul Durieux, ocupat cu dirijarea manevrei comandată chiar atunci de cuirasatul amiral.

Cum îi văzu, comandantul exclamă !

— Cum, v'ați și sculat ?

Bine. Bine. Am raportat chiar acum amiralului că n'au fost regăsiți Marius și d. Francisc Baroși și amiralul a dat ordin tuturor torpiloarelor să caute pentru ca...

Glasul îi tremură și tăcu.

— Ghicesc, urmă, grav, Raimond, vrei să spui că dacă nu mai avem nici o speranță să-i găsim vii, amiralul vrea ca să-i...

Dar nu putu continua.

Privi pe Jan Bart, — amândoi fură zguduiți de un sughiț și întorcând brusc spatele comandantului și marinarilor cuprinși de aceeași emoție, se rezimară de parapet, privind marea răscolită de furtună.

De toate părțile, torpiloarele, eșind din mijlocul escadrei care încetase bombardamentul, se îndreptau spre largul mării.

Numeroase ochiane fuseseră instalate pe fiecare torpilor, așa încât pe o rază de mai mulți chilometri să nu rămână nici un spațiu ne explorat.

Sperau să le găsească cel puțin cadavrele.

Torpilorul *Le Tonnerre* era la extremitatea convoiului de vase, răspândite în evantai pe suprafața mării.

De o jumătate de oră vasele navigau pe marea pe jumătate potolită ; cei doi cercetași, cu Marty și Durieux, nu simțiau uvalurile care îi izbeau peste picioare și li se urca uneori până la umeri, ținându-se instinctiv de bordaj ca să nu-și piardă echilibrul.

Un contra maestru, care se găsea la câțiva pași de dânșii, strigă deodată :

— Ohe ! Ohe ! un corp ! la babord.

Străbătuți ca de un curent electric, câte și patru în-

valuri, în a căror spumă dispărea mereu. Nu se putea distinge îmbrăcămintea, dar cercetașilor li se părea că recunosc, — cu o dureroasă strângere de inimă, — uniforma la fel cu a lor.

Și durerea fu atât de puternică în cât nu putură scoate nici o vorbă.

Dar contramaestrul strigă .

— Oh ! Oh ! crocodili !

— Crocodili în mare ? Exclamă Durieux nedumerit.

— Da, da, înoată spre corpul naufragiatului.

Toți se plecară cât putură mai mult spre a vedea acel lucru extraordinar semnalat de contramaestru.

Intr'adevăr spre corpul zgâlțuit de valuri înotau cu repeziciune doi monștri ciudați ai căror solzi lucitori apăreau și dispăreau printre valuri.

Era ceva neașteptat ; dar își închipuiră, că existând crocodili în fluviul Hué, doi din ei fuseseră poate târîți de furtună până în mare.

Cu glasul sugrumat. Raimond strigă :

— Dar, îl vor înghiți.

— Adevărat ! strigă Jan Bart.

— O pușcă ! O pușcă !

Un marinar se precipită întorcându-se cu o carabină pe care o dete lui Raimond. Și acesta, susținut de Jan Bart și de Marty, tremurând de emoție, se sili să ochiască pe cei doi monștri, spre a le trimite câteva gloanțe și a-i împiedeca de a ajunge la corpul, ce plutea la câțiva metri de dânșii.

O idee nebunească de altfel, căci din pricina ruliului continu era imposibil să tintească.

Dar, în durerea sa, pierduse valoarea exactă a lucrurilor și ceilalți tot așa de exaltați ca și dânsul, îi împărtășeau iluzia.

Câteva minute nu ochi, așteptând cu sânge rece ca mișcările navei să coincidă de la distanță cu acelea ale crocodililor, dându-i astfel putința de a ținti just.

Deodată, ținându-și respirația, puse degetul pe trăgaci glontul porni. Trase a doua oară.

Dar, ceeace se petrecu fu atât de fantastic, în cât carabina scăpând din mâna lui Raimond căzu în mare. Unul din crocodili ridicându-se pe creasta unui val striga cu voce stridentă :

— Mii de pipe ! Nu trageți ! Nu trageți !

Și glasul era atât de puternic în cât domina zgomotul valurilor.

Toți se priviră încremeniți. Dar un gând fulgerător îi făcu să isbucnească într'un strigăt de de bucurie nebună ;

— E Marius ! E Marius ! strigară cei doi cercetași.

Și uitând de furtună, ridicară brațul.

Un val îi izbi drept în față, îi trânti la pământ și îi svârli tocmai în partea cealaltă a punții.

Din fericire, fură opriți de eșava unui aruncător de pipe și astfel nu căzură în mare.

Câțiva marinari îi ridicară.

— Nu sunteți răniți ? întrebă comandantul.

— Nu, nu.

Și se întoarseră, clătinându-se la locul lor, de unde strigară împreună.

— Marius ! Marius !

O voce depărtată, dar ascuțită le răspunse :

— Suntem noi, mii de pipe ! Suntem noi !

Durieux dete atunci ordinul :

— O șalupă în mare !

Toți marinarii se precipitară. Și în ciuda valurilor, a vântului și a ruliului puternic, șalupa fu lăsată în mare și într'însa luară loc șase marinari și cei doi cercetași cu colaci de salvare.

Barca sălta din val în val și patru marinari fură nevoiți să lase vâslele ca să asvârle afară apa, care o umplea în fiecare moment.

Dar Raimond și Jan Bart nici nu observau că erau uzi și când ar fi stat mai multe ore în mare.

Când cele două forme ciudate dispăreau dinaintea ochilor lor, strigau de nerăbdare și când reapăreau urlau de bucurie.

Când șalupa fu pe creasta unui val la câțiva metri de monștri, Raimond și Jan Bart asvârliră aparatele de salvare.

Marius și Barosi, care-i văzuseră aruncându-le le primiră. O clipă după aceea erau urcați în șalupă.

Printre hohote de râs și sărituri nebune, care de câteva ori era să răstoarne șalupa, marinarii întoarseră pe cei doi monștri cu fața'n sus și văzură cele două portițe chiar în momentul în care Marius și Barosi le deschideau din interior.

Apariția lor provocă urlete de bucurie.

Erau murdari de praful dinăuntru pe care'l udase marea, cu părul sbârlit și ochii puțin cam turburi avea o în-

CUPONUL No. 3

pentru deslegarea jocului din pag. 866 și participarea la premiul de **10.000** lei

fățișare extrem de caraghioasă. Dar, cu câtă căldură fură îmbrățișați de camarazi! Apoi, veni rândul marinarilor.

Și scena aceea de nebunie ar fi continuat încă mult dacă contramaestrul, care sta la cârmă n'ar fi avut mai mult sânge rece de cât ceilalți și nu le-ar fi dat ordinul să-și reia vâslele.

In adevăr, puțin lipsise ca șalupa să nu se răstoarne. Marinarii își reluară posturile și în mai puțin de un sfert de oră erau pe puntea torpilorului.

Prima grijă a lui Durieux fu să dea ordin ca cercetașul și ziaristul să fie duși în cabina lor unde fură desbrăcați, fricționați și îmbrăcați în haine uscate de ale marinarilor.

Intre timp, Zomba, sus pe punte, dansa, spre marele amuzament al marinarilor o bambula îndrăcită, cu câte un crocodil în fiecare mână.

Două ore mai târziu vântul și valurile se potoliră încetul cu încetul.

In conformitate cu ordinul transmis de cuirasat, cei patru naufragiați îmbrăcați ca marinari fură conduși de Durieux și Marty pe bordul lui *Le Courbet*, unde amiralul invită la masa sa pe eroii acelor extraordinare peripeții despre care vorbeau toți, voind să afle cele mai mici amănunte.

Citiți urmarea în fascicola No. 20

CONSPIRAȚIA INDUȘILOR